ΕΘΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ.

ΕΤΟΣ Α'. ΦΥΛΛΑΔ. 43—44. 15 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1866.

ΕΠΙΚΗΔΕΙΟΣ ΤΕΛΕΤΗ

ΤΟΥ

ΑΔΕΛΦΟΥ ΛΕΟΠΟΛΔΟΥ,

ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΤΩΝ ΒΕΛΓΩΝ,

Προστάτου τῆς Ἐθν. Φραγκμασωνίας.

(Συνέχεια.)

Ἐπίκλησις.

Μέγα Ἀρχιτέκτων τοῦ Σύμπαντος! Σὺ, τοῦ ὁποίου ἡ ὕπαρξις ἀποκαλύπτεται ὑπὸ τῆς θαυμασίας τάξεως, ἥτις ἐπέβλεψεν ἐπὶ τοῦ διοργανισμοῦ τῶν κόσμων, σὺ ἔδωκας τῷ ἀνθρώπῳ δεξιὰν ψυχὴν ἱκανὴν νὰ ἐννοήσῃ τὴν δύναμίν σου καὶ νὰ θαυμάσῃ τὸ μεγαλεῖόν σου· σὺ ἔδωκας αὐτῷ τὴν συνείδησιν καὶ τὸ λογικὸν ἵνα ἀπαλλάξῃ τὴν δικαιοσύνην καὶ τὴν ἀλήθειαν ἀπὸ τὰς ποδοπέδας τοῦ κακοῦ καὶ τοῦ σκότους τῆς ἀμαθείας· σὺ τῷ ἔδωκας πάντα ταῦτα, ἵνα ὑπακούων εἰς τοὺς ὑπερτάτους τούτους νόμους, καταστῇ ἄξιος τῆς ὁρισθείσης αὐτῷ βαθμίδος ἐν τῇ δημιουργίᾳ καὶ δικαιώσῃ τὰς ἀπείρους σου εὐεργεσίας.

Ἀξίωσον, ὦ Ὑπέρτατε Ῥυθμιστὰ τῶν κόσμων, ἀξίωσον τὸν Πεφιλημένον Ἀδελφὸν ἡμῶν, ὅστις οὕτω καλῶς μετῆλθε τὰς εὐγενεῖς δυνάμεις, δι' ὧν τὸν ἐπροίκισας, ἀξίωσον αὐτὸν τῆς ἀμοιβῆς ἧς ἐγένετο ἄξιος διὰ τῆς φρονήσεως καὶ τῶν ἀρετῶν αὐτοῦ!

Ὁ Σεβασμιώτατος Μέγας Διδάσκαλος καλεῖ τοὺς Ἀδελφοὺς Μεγάλους Ἐπόπτας νὰ τὸν βοηθήσωσιν εἰς τὴν κλεῖσιν τοῦ Τάφου.

Φθὰς παρὰ τοὺς πόδας τοῦ σαρκοφάγου, ὁ Μέγας Διδάσκαλος κρούει τρὶς διὰ τῆς σφύρας του τὴν γωνίαν τοῦ Τάφου, καὶ λέγει:

« Χαῖρε! χαῖρε! χαῖρε! »

Ἐπαναλαμβάνων τὴν θέσιν του ἐπὶ τοῦ Θρόνου:

« Ἀδελφοί μου ὄρθιοι καὶ ἐν τάξει! »

« Ὁ Σεβάσμιος Ἀδελφὸς ἡμῶν Λεοπόλδος τοῦ Σάξ-Κοβούργου δὲν ὑπάρχει πλέον! »

« Ὁ Ἔνδοξος οὗτος Μασῶνος δὲν θέλει ἐπιφανῆ πλέον μεταξὺ ἡμῶν!

« Ἀλλ' ἡ ψυχὴ τοῦ Ἀγαπητοῦ ἡμῶν Ἀδελφοῦ ἐπανῆλθεν εἰς τὴν οὐράνιον αὐτῆς ἀρχήν. Ἂς ἐλπίζωμεν! ἂς ἐλπίζωμεν! »

Εἰς τοὺς λόγους τούτους τὸ πένθιμον σηρικὸν, τὸ καλύπτον τὴν Ἀνατολὴν παραμερίζει· τὸ μαυσωλεῖον γίνεται ἄφαντον καὶ ὁ ἀνδριὰς τοῦ θανόντος, περιβεβλημμένος τὰ μασωνικὰ σήματα αὐτοῦ, ἀποκαλύπτεται. Σάλπισμα τότε ἠχεῖ θριαμβευτικὰς συμφωνίας καὶ ὁ ναὸς τῆς Ἀθανασίας ἐπιφαίνεται εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς πάντων.

Ναὸς τῆς Ἀθανασίας.

Ὁ Ναὸς τῆς Ἀθανασίας φωτίζεται ἀπλέτως. Ἐν τῷ μέσῳ, κεῖται ἡ προτομὴ τοῦ Ἀδελφοῦ Λεοπόλδου τοῦ Σάξ-Κοβούργου· πέριξ, ἀνδριάν-

τες ἀλληγορικοὶ ἐστεμμένοι διαδήμασι καὶ ἀμαράντοις στεφάνοις· ἐν τῷ βάθει, δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ, κόσμοι ποικίλοι ἐζωγραφισμένοι ὑπὸ τοῦ Ἀδελφοῦ Βιλδράνδ συνεπλήρουν τὴν εἰκόνα τῶν Ἠλυσίων.

Ἀφοῦ, οἱ τελευταῖοι τόνοι τῆς σάλπιγκος ἤχησαν, ὁ Σεβασμιώτατος Μέγας Διδάσκαλος λέγει!

«Ἀδελφοί μου, αἱ ἐλπίδες ἡμῶν ἐπαλήθευσαν! ὁ Ἀδελφὸς ἡμῶν ἔλαβε θέσιν μεταξὺ τῶν εὐεργετῶν τῆς ἀνθρωπότητος. Λάμπει διὰ παντὸς ἐν τῷ Ναῷ τῆς Ἀθανασίας.»

Ἡ συνέλευσις ἐπαναλαμβάνεται καὶ ἡ Στήλη τῆς ἁρμονίας ἐκτελεῖ τὸ δεύτερον μέρος τοῦ ὕμνου.

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

Ἡ Ἔγερσις τῆς ψυχῆς.

ΥΜΝΟΣ ΘΡΙΑΜΒΕΥΤΙΚΟΣ.

(Χορός).

Εἰσὶν ὀνόματα γραπτὰ εἰς τὰς ἀώτους σφαῖρας
Ἀρέσκοντα εἰς τὸν Θεὸν, κ' ἐκ τούτου ὡρισμένα,
Ἐκ τοῦ κλητοῦ ποιμνίου του παντὸς ἐκλελεγμένα,
Ἵνα τῆς εὐτυχίας του κομίσωσι τὸ γέρας.

Μελοποιΐα.

Ἰδού! τοῖς λέγει ὁ Θεὸς πάσης δημιουργίας·
Προκάλεσον τὸν νόμον μου, διάχυσον τὸ φῶς μου,
Ἀπέλεσον ἀπὸ τῆς γῆς τοῦ κόσμου τὰς κακίας·
Γενοῦ σοφὸς, ἡ ποιητὴς, ἡ βασιλεὺς τοῦ κόσμου·
Γενοῦ πρὸ πάντων ἄνθρωπος, διότι μεταβαίνεις
Θερμῶς νὰ ἐπικαλεσθῇς τὸ πνεῦμα τοῦ ἐλέους·
Τὰς λύπας των μετ' ἀγαθὰ προσπάθει νὰ γλυκαίνῃς,
Ἀνοίγων σὺν τοῖς ἀδελφοῖς τὸ στάδιον τοῦ κλέους.
Ἰδοὺ ἡ εὐγενὴς σπουδὴ ἡ αἴρουσα τὸ πνεῦμα·

Ἀξίωμα ὑπέρτατον, ὅπερ τὸ θεῖον νεῦμα
Εἰς τὴν ψυχὴν τῶν ἐκλεκτῶν πρὸς δόξαν ἐπιβάλλει.
Ὁ ἱερεὺς, ὁ ἡγεμὼν, οἱ ἄνδρες οἱ μεγάλοι
Λαμβάνοντες ἀπὸ θεοῦ τὸ θεῖον τοῦτο δῶρον
Τὸν εὐγενῆ τοῦ Λυτρωτοῦ ἐπιτελοῦσι φόρον.
Μωσῆς, Σπάρτακος, Κάρολος ὁ μέγας, ὁ Σωκράτης
Καθὼς καὶ ὁ Ἐμμανουὴλ ἐλύτρωσαν τὸν κόσμον·
Τὸ σύμπαν τοὺς χειροκροτεῖ μὲ δάφνας τοὺς στολίζει,
Ἡ δόξα ἐπακολουθεῖ καὶ τοὺς διαιωνίζει.

(Χαρός).

Εἰσὶν ὀνόματα γραπτὰ εἰς τὰς ἀώτους σφαῖρας,
Ἀρέσκοντα εἰς τὸν Θεὸν κ' ἐκ τούτου ὡρισμένα,
Ἐκ τοῦ κλητοῦ ποιμνίου του παντὸς ἐκλελεγμένα,
Ἵνα τῆς εὐτυχίας του κομίσωσι τὸ γέρας.

Ἡ ψυχή.

Ἐν μέσῳ τῶν φωτιζουσῶν τὸ σύννεφον ἰρίδων
Τίς μελῳδεῖ λοιπὸν αὐτὰς τὰς θείας ἁρμονίας;

Ἰεχωβάχ.

Αἱ ἀδελφαί σου ψάλλουσι· τὴν ἔλευσίν σου εἶδον
Καὶ μὲ ἁγνὰς σὲ δίχονται ἀγγέλων μελῳδίας.

Ἡ ψυχή.

Ζήτω! Ζήτω! πάντα ζήτω! (*) ὦ! ψυχή μου σφαλερά!
Τὴν σιγμὴν αὐτὴν ὑπάρχω, ἀγαπῶ, ναὶ καὶ πιστεύω
Μὲ ζωογονεῖ, μὲ φλέγει ἡ ἁγνὴ παραφορά.

Ἰεχωβάχ.

Μεθ' ἡμῶν ἔσω!....

Ἡ ψυχή.

Θεέ μου! Τώρα μόνον ἀποπτεύω!
Ἐκ τοῦ ὕψους εἰς τὸν κόσμον τὸν πηλώδη ποῖος ἤμην!
Ἄχαρι τῶν μικροσκόπων ἐπὶ θρόνου ἐκαθήμην!
Τῶν στοιχειαστῶν ἀγγέλων ἠκολούθησα τὰς στάσεις
Καὶ ἀπώλεσα τὴν θείαν τῶν μακάρων βασιλείαν!
Δυςυχὴς θνητός! Τῆς δόξης ἠκολούθησα τὰς φάσεις
Ἐπὶ θρόνου ἐφημέρου ἀναβάς! Ὦ! εὐσπλαγχνίαν!

Ἰεχωβάχ.

Ἔσω συγκεχωρημένος· παύει ὁ πρὸς σὲ θυμός μου·
Ἐκπληρώσας τοὺς σκοπούς μου εὐλαβῶς ἐπὶ τοῦ [κόσμου,
Τῆς αἰωνιότητός μου σπεῦσον νὰ μεθέξῃς ἤδη.

Ἡ ψυχή.

Βασιλεῦ τῶν βασιλέων! Ἡ πολλή σου εὐσπλαγχνία
Τὰς ἐλπίδας μου ἐρείδει
Κ' ἐννοῶ ἐγγὺς σου ἤδη
Τί ἐστιν ἐλευθερία.

(Τελικὸς χορός).

Ἡ ζωὴ δὲν εἶνε ἄλλο ἢ σκιαὶ νεκροταφείων
Καὶ ἡ λῆξις ταύτης εἶνε ὕστατος χειρετισμός.

(*) vivat! vivat! semper vivat....

Ὅταν ἡ ψυχὴ, σωθεῖσα, μεταβαίνῃ πρὸς τὸ θεῖον,
Πρωϊνότερος δὲν εἶνε ἄλλος ἀποχωρισμός.
Εἰς τοὺς οὐρανίους κόλπους τῶν πάντοτε εἰνῶν σφαιρῶν
Μεταβᾶσα ἐπολαύσει ἀληθῆ ἐλευθερίαν,
Ἡ ἐλπὶς ἀναβρίπίζει τὴν στοργὴν τὴν οὐρανίαν,
Ἵνα φύγῃ ἐκ τοῦ κόσμου ἅμα τύχῃ τῶν καιρῶν.
Θεῖος ἔρως τῇ παρέχει τῶν πτερῶν τὴν πανοπλίαν
Καὶ ὁ θάνατος τῇ δίδει τέλος τὴν ἐλευθερίαν. (*)

Οἱ καλλιτέχναι, ἡ ὀρχήστρα, οἱ χοροὶ τοῦ Βασιλικοῦ Θεάτρου τοῦ Νομισματοκοπείου καὶ οἱ Ἀδελφοὶ τῆς Στήλης τῆς Ἁρμονίας ἐξετέλεσαν μετ' ἀπαραμίλλου ἐντελείας καὶ σπανίας συναρμοστίας, τὸ τόσῳ εὐγενῶς ἐμπνευσμένον ἔργον τοῦ ἀδελφοῦ Καρόλου Χάνσσεν.

Οἱ ἀδελφοὶ Ἰορδάνης, Δεποατιὲ, Μονιὲ, Φερὼ καὶ ἡ δεσποινὶς Μορὼ, τὰς μονῳδίας ἀναλαβόντες, εὗρον ἤχους θέλγοντας τὴν ψυχὴν καὶ ὑψοῦντας τὸ πνεῦμα.

Ὅτε οἱ θόλοι τοῦ Ναοῦ ἀντήχησαν τοὺς τελευταίους φθόγγους τοῦ τελικοῦ χοροῦ, ὁ Σεβασμιώτατος Μέγας Διδάσκαλος δίδει τὸν λόγον τῷ ἀδελφῷ Μεγάλῳ Ῥήτορι.

Ὁ δὲ ἀδελφος Μέγας Ῥήτωρ λαλεῖ ὡς ἑξῆς:

Ἠκούσατε τὰ ἄσματα ταῦτα, τὰς ἁρμονικὰς ταύτας συμφωνίας; Εἶναι ἡ φωνὴ τῶν ἀθανάτων ψυχῶν. Εἶναι ἡ ἐλπὶς καὶ ἡ χαρά. Τὰ ἐμβλήματα τοῦ θανάτου καὶ πάντα τὰ σημεῖα τοῦ πένθους ἐξελείφθησαν· τὰ σκότη διεσκεδάσθησαν, ἡ αὐγὴ ἀνέτειλεν. Ἰδοὺ ἡ ἡμέρα, τὸ φῶς καὶ ἡ θερμότης. Τὰ μεμαρασμένα ἄνθη ἐπανορθοῦνται ἐπὶ τῶν καλύκων των, καὶ ἡ φύσις διαχέει κύκλῳ ἡμῶν τὰ ἡδέα αὐτῆς ἀρώματα. Αἰσθανόμεθα ἑαυτοὺς ἀναγεννωμένους. Πρὸ μικροῦ, ἤμεθα ἐν τῇ αἰθούσῃ τῶν τάφων, ἤδη εἴμεθα ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς ἀθανασίας. Ὁ ὑπὲρ τοῦ καλοῦ ἀγὼν, ἡ πάλη ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας, αἱ ἀσθένειαι τοῦ σώματος, αἱ μέριμναι τοῦ νοὸς, αἱ παθήσεις τῆς καρδίας, τὰ πάντα ἐτελείωσαν, τὰ πάντα ἐλησμονήθησαν. Ἡ ψυχὴ ἐγκατέλιπε τὸ σῶμα, ὁ νεκρὸς οὗτος τὸν ὁποῖον κλαίομεν, εἶναι ἡ ἀπελευθερωθεῖσα ψυχὴ, εἶναι ἡ ἀποκτηθεῖσα ἀλήθεια· εἶναι ἡ θριαμβεύουσα ψυχή.

Μεγαλειότατε! τελευταῖον ἤδη σὲ ἀποκαλοῦμεν οὕτω,— Μεγαλειότατε, ὅτε κατὰ τὰς τελευταίας στιγμάς σου, ἠσθάνθης ὅτι πορεύεσαι ν' ἀναπαυθῇς ἐν τῷ θανάτῳ ἐκ τῶν κόπων ζωῆς τόσῳ μακρᾶς καὶ ἐνδόξου, ἀφοῦ ἐθεώρησας τὸ ἔργον σου ὅπερ ἄλλοι θέλουσιν ἐξακολουθήσει, θὰ ἠσθάνθης βεβαίως μεγίστην παρηγορίαν ἀναλογιζόμενος τὸ μασωνικὸν δόγμα περὶ τῆς ἀθανασίας τῆς ψυχῆς· θὰ ἐνθυμήθης ἴσως κατὰ τὴν ὑστάτην ἐκείνην στιγμὴν τοὺς λόγους οὓς σοὶ ἀπέτειναν κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς μυήσεως σου. Σοὶ εἶπαν τότε: «Σὲ ἁγνίζω ἐν τῷ φωτί... ἐν τῇ ἀληθείᾳ.... Σὲ ἁγνίζω ἐν τῇ ἀθανασίᾳ.... Διότι ἐδῶ κάτω εἶναι ὁ τόπος τῆς πλάνης, τῆς ἀμφιβολίας καὶ τῆς πίστεως· ἀλλ' ἐκεῖθεν τοῦ τάφου ἄρχεται ἡ οἰκεία ἡμῖν ἐνέργεια, ἐκεῖ βασιλεύει ἡ βεβαιότης καὶ ἡ πεποίθησις, ἐκεῖ εἶναι ἡ ἀληθὴς ἡμῶν πατρίς. Ἐάν ποτε ἠδύνασο ν' ἀμφιβάλλῃς περὶ τῆς ἀθανάτου φύσεως τῆς ψυχῆς σου, καὶ τοῦ ὑψηλοῦ σου προορισμοῦ, ἡ μύησις ἤθελεν εἶσθαι ἄκαρπος διὰ σὲ, καὶ ἤθελες παύσει ὢν ὁ θετὸς υἱὸς τῆς σοφίας καὶ ἤθελες ἀναμιχθῇ ἐν τῷ πλήθει τῶν ὑλικῶν καὶ ἀφωτίστων ὄντων.»

Γνωρίζετε ὅτι ἡ Μασωνία ἐγείρει κατὰ τὰς ἡμέρας τοῦ πένθους ναὸν τῇ ἀθανασίᾳ, ἐν ᾧ ἐπικαλεῖται τὰς ψυχὰς τῶν ἐνδόξων Μασώνων, οἵτινες ἠγάπησαν τὸ καλὸν καὶ εἰργάσθησαν τὴν ἀρετήν. Γνωρίζετε ὅτι ἀφοῦ καταθέσει ἐν τοῖς κόλποις τῆς γῆς, τὸ σῶμα ἀδελφοῦ τὸν ὁποῖον κλαίει, δὲν γράφει ἐπὶ τοῦ τάφου του: ἀπελπισία καὶ οὐδένεια, (neant) ἀλλὰ ἐλπὶς καὶ ζωὴ νέα, δεικνύουσα οὕτω ὅτι θάνατος συντελεῖ τὴν ζωήν. Διὰ τοῦ διδάγματος τούτου δίδει εἰς ἕκαστον Μασῶνον εὐρυτέραν καὶ ὑψηλοτέραν ἰδέαν ἐπὶ τοῦ προορισμοῦ του. Τὸ αἴσθημα τοῦ ἔρωτος ἑνώνει τὸν ἄνδρα καὶ τὴν γυναῖκα. Τὸ αἴσθημα τῆς οἰκογενείας, εὐρύτερον τοῦ αἰσθήματος τοῦ ἔρωτος, ἑνώνει ὅλα τὰ μέλη τῆς αὐτῆς οἰκογενείας. Τὸ αἴσθημα τῆς φιλίας μεγαλείτερον τοῦ ἔρωτος καὶ τῆς οἰκογενείας, ἑνώνει πάντας τοὺς ἀνθρώπους, οἵτινες ἔχουσι τοὺς αὐτοὺς στοχασμοὺς καὶ τὰς αὐτὰς ἐμ-

(*) Ἐπίσης ἡ μετάφρασις τῶν στίχων τούτων εἶναι φιλοπόνημα τοῦ φίλου κ. Δ. Κηρύκου.

πνεύσεις. Τὸ αἴσθημα τῆς ἀθανασίας τῆς ψυχῆς ἑνώνει τὰς παρελθούσας μετὰ τῶν ὑπαρχουσῶν γενεῶν. Τελειοποιεῖ τὴν ἠθικὴν ζωὴν τοῦ ἀνθρώπου.

Τὸ δόγμα τῆς ἀθανασίας τῆς ψυχῆς γεγραμμένον ἐπὶ τῶν στηλῶν τῶν ναῶν ἡμῶν, εἶναι δόγμα παρήγορον. Ὑποστηρίζει τὸν ἄνθρωπον ἐν τῇ ἀθλιότητι, ἐν τῇ ἀποθαρρύνσει καὶ ταῖς καταδρομαῖς. Ὁ Μασῶνος τὸ βλέπει λάμπον ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἀπελπισίας του ὡς λυχνίαν εὐεργετικὴν δεικνύουσαν τὴν ὁδόν του. Εἶναι φίλος, εἶναι ὑποστήριγμα, ὅπερ τῷ λέγει: Ἄνθρωπε δίκαιε, ἄνθρωπε χρηστὲ, πορεύου, ὅδευε, ἕσο καρτερὸς καὶ μὴ φοβοῦ οὐδέν· ἀγωνίζου ὑπὲρ τοῦ καλοῦ, ὑπὲρ τοῦ ὡραίου, ὑπὲρ τοῦ μεγάλου· μάχου ὑπὲρ τῆς πατρίδος, μάχου ὑπὲρ τῆς ἀληθείας, πάλαιε ὑπὲρ τῆς προόδου· θέλεις τύχει ἀναβιώσεως, ἐκ τῆς ὁποίας ἀπόλαυσις καὶ δόξα θέλει σὲ ἀνταμείψει διὰ τὰς μακρὰς ὀδύνας σου.

Ἡ ἀθανασία τῆς ψυχῆς ὑπῆρξε τὸ καταφύγιον τῶν καταδυναστευομένων, τὸ ἀπαραβίαστον ἄσυλον τῶν ἡρώων καὶ τῶν μαρτύρων. Αὕτη τοὺς ὑπεστήριξε κατὰ τὴν τελευταίαν των ὥραν. Ὁ Δημοσθένης ὅστις ηὐτοκτονεῖτο ἐν τῷ ναῷ τοῦ Ποσειδῶνος καὶ ὁ Κάτων ἐν τῇ Ἰτύκῃ (*), ὁ εἷς διότι αἱ Ἀθῆναι ἐνικήθησαν, ὁ ἕτερος διότι ἡ ῥωμαϊκὴ ἐλευθερία ἀπωλέσθη· ἡ Ἰωάννα Ἄρκ, ἥτις ἔσωζε τὴν Γαλλίαν καὶ ἀπέθνησκε μάρτυς· ὁ Γουλιέλμος ὁ Σιγηλὸς(**) ὅστις ἐπολέμει ὑπὲρ τῆς πατρίδος καὶ ἔπιπτε δολοφονούμενος, πάντες οὗτοι καὶ τόσαι ἄλλαι ψυχαὶ ἐπίστευον ἄραγε, κατὰ τὴν τελευταίαν αὐτῶν ὥραν, ὅτι ἡ φλέγουσα ἑστία τοῦ ἡρωϊσμοῦ, ἥτις ἔκαιεν ἐν αὐτοῖς, ἤθελε σβεσθῆ μετὰ τῆς ζωῆς;

Ὁ ἡρωϊσμός, δηλαδὴ ἡ ἑκουσία θυσία τῆς ζωῆς πρὸς διάδοσιν ἰδέας τινὸς ἢ πρὸς ἐκπλήρωσιν πόθου τῆς καρδίας, ἐννοεῖται ἄνευ τῆς ὑπάρξεως ψυχῆς ὠθούσης τὸ σῶμα καὶ ῥιπτούσης αὐτὸ εἰς τὸν θάνατον; Τὸ ἀνθρώπινον σῶμα, τοῦ ὁποίου πᾶσαι αἱ ἐνέργειαι, πᾶσαι αἱ ἐμπνεύσεις διευθύνονται ὑπὸ τοῦ συμφέροντος τῆς συντηρήσεως καὶ τοῦ ἔρωτος τῆς εὐημερίας, τὸ σῶμα φεύγει τὸν θάνατον· ἀλλ' ἡ ψυχὴ καταβάλλει τὸ ὁρμέμφυτον τοῦτο, ὑπερνικᾷ τὸν ἔρωτα αὐτὸν, καὶ, ἵνα ὑπηρετήσῃ ἰδέαν τινὰ, θυσιάζῃ τὸ σῶμα. « Ὅ,τι καλοῦμεν κοινῶς ἄνθρωπον, λέγει φιλόσοφός τις, τὸν ἄνθρωπον ὅστις τρώγει, πίνει, ἐργάζεται, ἀριθμεῖ, δὲν παρίσταται ὡς τὸν ὑποθέτομεν ἢ παρίσταται κακῶς· δὲν εἶναι αὐτὸς τὸν ὁποῖον σεβώμεθα, ἀλλ' ἡ ψυχὴ τῆς ὁποίας εἶναι ὄργανον, ἡ ψυχὴ ἥτις ἤθελε κάμει ἡμᾶς νὰ κλίνωμεν τὸ γόνυ ἐὰν ἐπιφαίνετο διὰ μέσου τῶν πράξεων αὐτῆς. Ἥτις, ὅτε ἀναφαίνεται διὰ τῆς νοημοσύνης, καλεῖται μεγαλοφυΐα, διὰ τῆς θελήσεως, ἀρετὴ, διὰ δὲ τῶν συμπαθῶν ἔργων, ὀνομάζεται ἔρως. »

(Ἕπεται τὸ τέλος.)

(*) Ἐνταῦθα ὁ λόγος περὶ τοῦ νεωτέρου Κάτωνος, τοῦ ἐπικαλουμένου Ἰτυκανοῦ, υἱοῦ ἀνεψιᾶς τινος ἢ ἀνεψιοῦ τοῦ φιλοσόφου Κάτωνος, ὅστις ἐγένετο περιώνυμος διὰ τὸν ἔρωτα αὐτοῦ ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας τῆς Ῥώμης καὶ τοὺς ἀτυχεῖς ἀγῶνάς του ἵνα ἀποκαταστήσῃ καὶ πάλιν τὴν δημοκρατίαν. Αὐτοκτονήθη ἐν Ἰτύκῃ τῷ 46 ἔτος π. Χ. Σημ. Μεταφρ.

(**) Γουλιέλμος Α. βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας, ὁ ἐπιλεγόμενος Νέος καὶ Κατακτητής.

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

ΤΟΥ

ΓΑΣΠΑΡΔΟΥ.

Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ,

Ὑπὸ ΕΠΑΜΙΝΩΝΔΑ ΣΧΙΝΑ.

(Συνέχεια. Ἴδε φυλ. 40—41.)

Πλησίον αὐτῆς, ἐπὶ εἴδους τινὸς ἀναβάθρου, ὁ βαρῶνος, καθήμενος ἐπὶ μεγάλης ἕδρας, ἐπεκύρου τὴν περὶ αὐτοῦ ἰδέαν μεγάλου γαστριμάργου καὶ μεγάλου οἰνοπότου. Τίς ἤθελε δυνηθῆ, ἵν' ἀναγνωρίσῃ τὸν παράδοξον ἱππότην τοῦ Μωλεὰκ, ἕνα τῶν μᾶλλον κομψῶν ἱπποτῶν τοῦ καιροῦ ἐκείνου, ἐν τῷ χονδρῷ καὶ δυσκινήτῳ ἀνθρώπῳ αὐτῷ, οὗ τινος οἱ ὀφθαλμοὶ ἐχάνοντο ὑπὸ πυκνὰς ὀφρύας σχεδὸν πάντοτε συνεσταλμένας, καὶ αἱ ἐξωγκωμέναι παρειαὶ ἦσαν χρώματος ἰώδους; Ἡ τραχεῖα καὶ ἀνυπόμονος φωνὴ αὐτοῦ ὡμοίαζε πρὸς φωνὴν μισθοφόρου, καὶ ὁ γέλως του ἔκαμνε νὰ τρέμῃ ὁ ὄροφος.

Ἂν καὶ μόλις εἶχεν ἀρχίσῃ τὸ δεῖπνον, εἶχεν ἤδη πλείστας ὅσας φορὰς κενώσει τὸ ἀργυροῦν τάσιόν του πλῆρες οἴνου τοῦ Ζουρανσὲν, τὸν ὁποῖον ὁ Γάσπαρδ προετίμα πάντων τῶν ἄλλων.

Περὶ τὰ μέσα τοῦ δείπνου ὁ ὑπασπιστὴς τοῦ βαρώνου, ὁ κύριος Βαλεντῖνος δὲ Λακαζάδε, εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν καὶ ἐπλησίασε τὸν Γάσπαρδ δ' Ἐσπαρράκ.

— Ἄ! ἰδού σε, εἶπεν οὗτος. Λοιπόν! ἐπανεῦρες τὸν Βερνάρδον καὶ τὸν Τριστάν;

— Ναὶ, αὐθέντα.

— Ποῦ ἦσαν;

— Τοὺς συνέλαβον ἐξ λεύγας ἐντεῦθεν, ἐνῷ ἔμελλον νὰ εἰσέλθωσιν εἰς τὰς γαίας τοῦ ἱππότου δὲ Λαρρόνού.

— Ποῦ εἶναι;

— Εἰς τὸ μαγειρεῖον. Περιμένουσι τὰς διαταγὰς τοῦ αὐθέντου.

— Ἂς τοὺς φέρωσιν, εἶπεν ὁ βαρῶνος μετὰ κινήματος ὀργῆς.

— Αὐθέντα, εἶπεν ὁ ὑπασπιστὴς, εἶναι πρὸς τούτοις ἐκεῖ δώδεκα χωρικοὶ τοῦ Βέας καὶ τοῦ Καστελβίους, οἵτινες ἐξαιτοῦνται τὴν ἄδειαν νὰ σᾶς ὑποβάλωσι τὰ παράπονά των ἐπὶ τῶν διοδίων τῆς γεφύρας τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου.

— Ἂς περιμείνωσιν. Διάταξε νὰ εἰσέλθωσιν ὁ Βερνάρδος καὶ ὁ Τριστάν.

Οἱ δύο ὁπλοφόροι ἔθασαν μετ' ὀλίγα λεπτά. Ψιθυρισμὸς ἐκπλήξεως καὶ φρίκης διέτρεξεν διὰ τῶν θεατῶν, ὅταν παρετήρησαν τὴν ἐπὶ τοῦ μετώπου τοῦ Βερνάρδου Κάμβου τετυπωμένην νεκρικὴν κεφαλήν.

Ἡ βαρώνη ὠχρίασε φοβερὰ καὶ ἔκλεισε τοὺς ὀφθαλμοὺς, ὅπως ἀποφύγῃ τὴν τρομερὰν ταύτην ὄψιν. Ὁ Γάσπαρδ συνέσπασε τὰς ὀφρύας καὶ ἔπληξε τὸν πόδα μετ' ὀργῆς.

— Διατί ἐγκατελίπετε τὴν θέσιν σας, σκύλλοι; ἠρώτησεν τραχέως τοὺς δύο ὁπλοφόρους.

Ὁ Τριστὰν ἔκλινε τὴν κεφαλὴν καὶ δὲν ἀπήντησεν. Ὁ δὲ Βερνάρδος, καί τοι σφόδρα καταπεπληγμένος ἐκ τῆς ὀργῆς τοῦ τρομεροῦ βαρώνου, προσεπάθησε νὰ δικαιολογηθῇ διηγούμενος αὐτῷ τὴν ἐμφάνισιν τοῦ φαντάσματος. Ἀλλ' ἀντὶ νὰ εἴπῃ τὴν ἀλήθειαν καὶ νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι αὐτὸς καὶ ὁ σύντροφός του, φοβούμενοι τὴν ὀργὴν τοῦ βαρώνου, ἐδόθησαν εἰς φυγὴν, ὅπως καταφύγωσιν εἰς γειτονά τινα κύριον, ὁ Κάμβος διηγήθη ἀναισχύντως, ὅτι τὰ φάντασμα ἀνέλαβεν ἀμφοτέρους καὶ μετέφερεν αὐτοὺς εἰς ἓξ λευγῶν ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ Ἐσπαρράκ. Κατανοεῖ τις τὸ ῥίγος τοῦ τρόμου, ὅπερ διέδραμεν ὅλον τὸ ἀκροατήριον ἐκ τῆς ἐξηγήσεως ταύτης.

Δυστυχῶς ὅμως διὰ τοὺς δύο λειποτάκτας, ὁ Βαλεντῖνος δὲ Λακαζάδε εἶχε παρακολουθήσει αὐτοὺς ἐπὶ πολὺν χρόνον, ὁτὲ μὲν κατασκοπῶν τὰ ἴχνη αὐτῶν, ὁτὲ δ' ἐρωτῶν τοὺς χωρικοὺς, οἵτινες εἶχον ἴδει αὐτοὺς διερχομένους. Ἐρωτηθεὶς ὑπὸ τοῦ βαρώνου, ἐξέθηκε τὰς ἐνδείξεις ταύτας, αἵτινες ἀνήρουν ὀλίγον τὴν μυστηριώδη ἀφήγησιν τοῦ Βερνάρδου. Παράφορος ἕνεκα τῆς νέας ταύτης ἐμφανίσεως τοῦ φαντάσματος ὁ Γάσπαρδ, κατελήφθη ὑπὸ τρομερᾶς ὀργῆς καὶ ἐδόθη εἰς βλασφημίας κατὰ τῶν δυστυχῶν αὐτῶν, οἵτινες ἤρξαντο τρέμοντες ἐντὸς τῶν ἐκ σιδήρου θωράκων των.

— Ἄνανδροι! προδόται! ἀπατεῶνες! τοῖς εἶπεν, θέλετε πληρώσει τὰ ψεύδη σας διὰ τῆς ζωῆς σας. Βαλεντῖνε, φροντίσατε νὰ τοὺς κρεμάσωσιν ἀμέσως εἰς τὰς ἀλύσους τῆς κινητῆς γεφύρας. Ἐπειδὴ τὸ φάντασμα τοὺς μετέφερεν εἰς ἓξ λευγῶν ἀπόστασιν, γινώσκει βεβαίως νὰ τοὺς εὕρῃ ἐδῶ καὶ νὰ τοὺς ἐκκρεμάσῃ.

Ἀκούων τὴν ἀπόφασιν ταύτην, ἥτις ἐφαίνετο ἀμετάκλητος, ὁ Τριστὰν, ἤρξατο νὰ ἀφίνῃ ὠρυγὰς μανίας. Ὁ Βερνάρδος δὲ, μᾶλλον κύριος ἑαυτοῦ, ἠρκέσθη νὰ εἴπῃ διὰ φωνῆς σκοτεινῆς·

— Αὐθέντα, ὁ Θεὸς θέλει σᾶς τιμωρήσει, διότι θυσιάζετε οὕτω τοὺς καλλιτέρους τῶν ὑπηρετῶν σας.

— Ἀχρεῖε, ἐκραύγασεν ὁ βαρῶνος, ἐπὶ τοσοῦτον παραφορώτερος, ἐφ' ὅσον ἔβλεπε τὴν παραχθεῖσαν ἐντύπωσιν ἐκ τῶν λέξεων αὐτῶν ἐπὶ τῆς πλειονότητος τῶν παρακαθημένων, ὀλίγον μὲ μέλλει περὶ τῆς ἀπειλῆς σου! Ὅταν ἡ αἰτχρὰ ψυχή σου θέλῃ ἐξέλθει τοῦ σώματός σου, ἵνα ὑπάγῃ εἰς τὸν διάβολον, δύνασαι νὰ εἴπῃς εἰς τὸ φάντασμά σου, ὅτι τὸ περιφρονῶ καὶ ὅτι τὸ προσκαλῶ, ἵνα δειπνήσῃ μετ' ἐμοῦ τὴν ἑσπέραν ταύτην, αὐτὸ καὶ οἱ ἐδικοί του.

Ψιθυρισμὸς καταπλήξεως διέτρεξεν ὑποκώφως μέσῳ τῶν συμποτῶν ἐκπεπληγμένων ἐκ τῆς αὐθάδους ταύτης ἀσεβείας.

Ἡ βαρώνη Καλίστη ἠθέλησε νὰ μεσιτεύσῃ ὑπὲρ τῶν δύο αὐτῶν δυστυχῶν,

ἀλλ' ὁ σύζυγος αὐτῆς τῇ ἐπέβαλε τραχέως σιωπήν.

— Εὐγενῆμου αὐθέντα, ὑπέλαβεν αὕτη ἡσύχως διὰ φωνῆς παρακλητικῆς, σκέψασθε ὅτι ἡ σήμερον εἶναι φοβερὰ ἐπέτειος ἡμέρα. Ἀρκετὸν αἷμα ἐχύθη ἤδη. Προσέχετε μὴ ἀποκάμῃ ἡ ἐπιείκεια τοῦ Θεοῦ καὶ συγχωρήσετε τὰ ἀτυχῆ ταῦτα ὄντα χάριν τοῦ ἐρωτός μου.

Ὁ βαρῶνος ὕψωσε τοὺς ὤμους μετ' ἀνυπομονησίας.

— Νὰ μὲ ὑπακούσωσιν! εἶπε μετὰ φωνῆς τρομερᾶς.

Ἔσυρον τοὺς δύο ὁπλίτας μεθ' ὅλην τὴν ἐπηλπισμένην ἀντίστασιν τοῦ Τρίσταν Ἀστερλάκ.

— Τώρα, ἂς γευματίσωμεν ἡσύχως, ὑπέλαβεν ὁ βαρῶνος. Νὰ πίω, οἰνοχόε· ὁ πρῶτος, ὅστις ἤθελε μοὶ ὁμιλήσει ὑπὲρ τῶν δύο αὐτῶν κατεργαραίων θέλει δεθῆ καὶ μαστιγωθῆ, μεχρισοῦ τὰ πλευρά του καταστῶσι μαλακά.

— Καὶ οἱ πρόκριτοι τοῦ Βέας καὶ τοῦ Καστελβίους, αὐθέντα, εἶπεν ὁ ὑπασπιστής.

— Ὁ διάβολος νὰ στραγγαλίσῃ τὸν τράχηλόν των. Ὑποβάλλονται εἰς τὰ διόδια τῆς γεφύρας τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου;

— Ὄχι, αὐθέντα.

— Ἂς περιμένωσι τότε. Κάθησε, Βαλεντῖνε, καὶ φάγε μὲ ὄρεξιν, διότι τὴν ἑσπέραν ταύτην ἴσως θέλω σοὶ ἀναθέσει ἐπίπονόν τινα ἐργασίαν.

Μετὰ τὸ γεῦμα ὁ βαρῶνος μετέβη εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν, ὅπου περιέμενον δώδεκα τῶν προύχόντων κατοίκων τοῦ Βέας καὶ τοῦ Καστελβίους.

Οἱ ἄνθρωποι οὗτοι ἐρρίφθησαν εἰς τὰ γόνατα.

— Λύθέντα, εἶπεν ὁ γηραιότερος, ἐρχόμεθα, ἵνα ἐπικαλεσθῶμεν τὴν δικαιοσύνην καὶ τὴν ἐπιείκειαν ὑμῶν.

— Ἂς λείπωσιν οἱ λόγοι, διέκοψεν ὁ βαρῶνος. Συναινεῖτε νὰ πληρώνητε δασμὸν ἓν μόδιον οἴνου ἐπὶ τεσσάρων διὰ τὴν διάβασιν τῆς γεφύρας καὶ τὴν προστασίαν, ἣν σᾶς παρέχουσιν οἱ ὁπλῖται μου;

— Φεῦ, αὐθέντα, εἴμεθα πτωχοὶ ἄνθρωποι καὶ δὲν ἔχομεν, ἵνα ζήσωμεν, εἰμὴ τὴν εὐτελῆ πρόσοδον τῶν ἀμπέλων μας. Μέρος τῆς συγκομιδῆς μας ἐξηντλήθη ἤδη ὑπὸ τῶν δεκάτων καὶ τῶν δικαιωμάτων...

— Δὲν ἔχω ἀνάγκην ὅλων αὐτῶν τῶν λεπτομερειῶν, ἀρχηγὲ τοῦ Βέους! Τίς κατεσκεύασε τὴν γέφυραν, τὴν ὁποίαν θέλετε νὰ διέρχεσθε χωρὶς νὰ πληρώνετε διόδια; Ὁ κύριος τοῦ Ἐσπαρβάκ. Τίς σᾶς προστατεύει καὶ σᾶς ὑπερασπίζει κατὰ τῶν ἐπιθέσεων τῶν κακούργων καὶ τῶν ἀνεστίων; Οἱ ὁπλῖται, τοὺς ὁποίους συντηρῶ ἰδίαις δαπάναις. Μοὶ ἀναγκαιοῦσιν ἀποζημιώσεις διὰ ταῦτα πάντα. Ἐπειδὴ διέρχεσθε ἐπὶ τῆς ἐδικῆς μου γεφύρας πληρώσατε διόδια.

— Ἀλλ', αὐθέντα, ἡ γέφυρα αὕτη ὑφίσταται πρὸ τριάκοντα ἐτῶν καὶ οὐδέποτε ἐπληρώσαμεν δικαίωμά τι.

— Τοῦτο σημαίνει, ὅτι ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἔχω καὶ παρελθόντα ν' ἀπαιτήσω παρ' ὑμῶν καὶ εἶμαι πολὺ ἀγαθὸς εὐχαριστούμενος εἰς ἓν μόδιον οἴνου ἐπὶ τεσσάρων.

— Καθόσον δ' ἀφορᾷ τὴν προστασίαν τῶν ὁπλοφόρων σας, ὑπέλαβε λευκόθριξ γέρων, ἐπὶ τοῦ εὐγενοῦς βαρώνου Ἀλβέρτου δ' Ἐσπαρβάκ, ἐπροστατευόμεθα κάλλιον ἢ τώρα· δὲν εἴχομεν νὰ φοβώμεθα οὔτε λεηλασίας τῶν ἐχθρῶν, οὔτε βιαιοπραγίας τῶν ὁπλοφόρων τοῦ πύργου, καὶ οὐδέποτε μᾶς ἐζητήθη τι ἐκτὸς τῶν τακτικῶν φόρων. (Ἀκολουθεῖ).

ΕΝ ΑΛΥΤΟΝ

ΠΟΛΙΤΙΚΟΝ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ.

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΕΠΕΙΣΟΔΙΟΝ

Ὑπὸ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΧΙΛΤΑ.

(Ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ.)

Αἱ δενδροστοιχίαι καὶ αἱ αἴθουσαι τῶν μεγαλοπρεπῶν ἀνακτόρων τῶν Βερσαλλιῶν εἶδον ἤδη πολλὰ πρόσωπα περιφανῆ καὶ παράδοξα, περιβόητα καὶ διαβόητα μεταξὺ τῶν δένδρων καὶ ἐντὸς τῶν θαλάμων των. Τί δὲν συνεζητήθη ἐντὸς τοῦ μεγάλου τούτου βασιλικοῦ οἴκου ἀπὸ κτίσεως αὐτοῦ. Ἐκεῖθεν ἐπὶ ἕνα σχεδὸν αἰῶνα διευθύνετο ἡ τύχη τῆς Εὐρώπης. Ἐν ταῖς σκοτειναῖς ἐκείναις δενδροστοιχίαις, παρὰ τοὺς μαρμαίροντας καταρράκτας καὶ τοὺς μεγαλοπρεπεῖς πήδακας, ἐπλέκοντο τὰ νήματα ῥαδιουργιῶν αὐλικῶν, αἵτινες εἶχον ἀντικείμενον τὴν τύχην ὁλοκλήρων λαῶν, ὑπὸ τῶν ὡραίων χειρῶν φιλοδόξων γυναικῶν. Τὰ λοξὰ παράθυρα τοῦ ἐν ταῖς Βερσαλλίαις οἰκήματος κατωτέρου τινὸς ὑπαλλήλου τῆς αὐλῆς ἤναψαν, ὡς γνωστόν, τὴν δᾷδα ὁλεθρίου πολέμου μεταξὺ τῆς Γαλλίας καὶ τῆς Ἀλβετίας. Χάριν ἑνὸς λοξῶς κατεσκευασμένου παραθύρου ἐγένετο ἐρείπιον ἡ ὡραία ἔπαυλις τῆς Ἐϊδελβέργης.

Πολλὰ τοιαῦτα ἠδύνατό τις νὰ διηγηθῇ περὶ τῶν Βερσαλλιῶν. Ἦτο οἶκος μέγας ἀνοικτὸς εἰς πάντα. Ἐφαίνετο ἀνεπίδεκτος μυστηρίου καὶ ὅμως παρήγαγε πλεῖστα τοιαῦτα. Πολλοὶ εἰσήρχοντο καὶ ἐξήρχοντο φέροντες αἴνιγμά τι, τὸ ὁποῖον καὶ αὐτοὶ ἠγνόουν. Ἔβλεπον τὸν ἐντολέα των, συνωμίλουν μετ' αὐτοῦ, ἀλλὰ τὴν ἐπιῤῥοήν του δὲν ἠννόουν· ἡ μυστηριώδης αὐτοῦ ἐνέργεια ἐκρύπτετο ὑπὸ λαμπρὸν ἔνδυμα, εὐφυᾶ ἀφέλειαν ἢ τυφλὴν ὑποταγήν. Ὁ ἱππότης δ' Ἀρτανιὰν, ὁ κύριος δὲ Σαὶν-Μὰρς, ὁ Γριφφὲτ, ὁ Φουκὲτ, ἔπειτα οἱ συμμέτοχοι τοῦ φρικώδους μυστηρίου τοῦ σιδηροῦ προσωπείου κτλ. ὁποίαν πληθὺν μυστηρίων ἔκρυπτον ἐν τῇ καρδίᾳ των!

Ἀφοῦ ἀνέβη τοῦ θρόνου ὁ ἀγαθὸς Λουδοβῖκος ΙϛΊ. ἔγειναν σπανιώτερα τὰ αἰνιγματώδη πρόσωπα. Ὁ βασιλεὺς ἐκεῖνος δὲν ἦτο φίλος τοιούτων ἱστορικῶν σπανιοτήτων. Τούτου ἕ εκα μεγαλειτέρα ὑπῆρξεν ἡ περιέργεια τῶν ἀνηκόντων εἰς τὴν αὐλήν, ὅτε τὸ ἔτος 1777 παρουσιάσθη φαινόμενόν τι, λίαν κατάλληλον νὰ γεννήσῃ σωρείαν ὑποθέσεων καὶ τὰς παραδοξοτέρας ἐξηγήσεις, φαινόμενον ἕως τότε ἀνήκουστον.

Ἡμέραν τινὰ τοῦ Αὐγούστου ἦτο ἡ εἴσοδος τῆς μεγάλης αὐλῆς πολιορκημένη ὑπὸ αὐλικῶν ἀμφοτέρων τῶν φύλων, περιμενόντων μετὰ μεγάλης ἀνυπομονησίας· Ὁ βασιλεὺς ἦτο μεθ' ἁπάσης τῆς οἰκογενείας του ἐντὸς τῶν ἀνακτόρων. Εἶχε παρατηρήσει ἀπὸ πρωΐας μετὰ μεγάλης δυσαρεσκείας ὅτι παρευρίσκοντο πολλοὶ ἄκλητοι. Οὗτοι ὅμως δὲν ἦλθον, εἰμὴ ὅπως ἴδωσι τὸ αἰνιγματῶδες πρόσωπον, οὗ τινος τὴν ἄφιξιν ἐπερίμενε Λουδοβῖκος ὁ ΙϛΊ.

Ἀλλὰ οἱ περίεργοι οὗτοι ἠπατήθησαν σκληρῶς· διότι μετὰ πολλὴν ὥραν εἶδον μὲν τὸ ὄχημα, τὸ κρύπτον τὸ θαῦμα, ἀλλὰ τὰ παράθυρα τοῦ ὀχήματος τούτου ἐκαλύπτοντο ὑπὸ πρασίνων παραπετασμάτων, τὰ ὁποῖα ἀπέκρυπτον τὸ ἐσωτερικόν του εἰς τὰ περίεργα βλέμματα. Οἱ ἵπποι ἔσυρον τὸ ὄχημα μὲ μεγίστην ταχύτητα καὶ πρὸς μεγάλην δυσαρέσκειαν τῶν παρευρισκομένων δὲν εἰσῆλθεν εἰς τὴν μεγάλην αὐλὴν ἀλλ' ἔστρεψε ἔμπροσθεν τῶν κιγκλίδων πρὸς τὰ ἀριστερὰ, εἰσῆλθεν εἰς τὴν παράπλευρον αὐλὴν καὶ ἐστάθη εἰς τὸ βάθος τῆς μικρᾶς κλίμακος τῆς ἀγούσης κατ' εὐθεῖαν εἰς τὰ βασιλικὰ δώματα, καὶ εἰς τὴν τελευταίαν βαθμίδα τῆς ὁποίας ἐφονεύθη δι' ἐγχειριδίου Λουδοβῖκος ὁ ΙΒΊ. ὑπὸ τῆς δολοφόνου χειρὸς τοῦ Δομνίνου. Εἰς τοῦτο τὸ μέρος τὸ ὡσαύτως διὰ κιγκλίδων περιπεφραγμένον δὲν εἰσήρχετο οὐδεὶς, ἐὰν δὲν ἦτο ἡμέρα ὑποδοχῆς καὶ οὕτω ἐπῆλθε τὸ σμῆνος τῶν περιέργων χωρὶς νὰ κορέσῃ τὴν περιέργειάν του.

Ὁ παρὰ τῷ ἡνιόχῳ καθήμενος ὑπηρέτης ἤνοιξε τὴν θύραν τοῦ ὀχήματος καὶ ἐβοήθησε μίαν πολυτελῶς ἐνδεδυμένην κυρίαν νὰ καταβῇ. Τὸ πρόσωπον αὐτῆς ἔκρυπτε βαθὺς πέπλος. Ἀνέβη τὰς βαθμίδας διῆλθε μὲ βῆμα ἀργὸν ἀλλὰ σταθερὸν τὴν στοὰν μέχρι τοῦ προθαλάμου τοῦ βασιλέως, καὶ ἐκεῖ ἐστάθη, ἐνῷ ὁ ὑπηρέτης ἔδωσε τὴν εἴδησιν τῆς ἀφίξεώς της. Μετ' ὀλίγον ἠνεῴχθη ἡ πρὸς τὰ δωμάτια τοῦ βασιλέως ἄγουσα θύρα· ὁ ἀνοίξας ἦτο αὐτὸς ὁ βασιλεύς. Ἔκαμεν εὐγενῶς νεῦμα εἰς τὴν κεκαλυμμένην νὰ εἰσέλθῃ καὶ ἐξέφερε τὰς ἀπέναντι κυρίας βεβαίως παραδόξους, λέξεις· — « Πλησιάσατε, κύριε ἱππότα μου! » Οἱ μὲν ἐν τῇ αὐλῇ συναθροισθέντες δὲν εἶχον λάβει εὐκαιρίαν νὰ ἴδωσιν ἐκ τοῦ πλησίον τὸ παράδοξον αὐτὸ πρόσωπον, ἀλλ' οἱ ὀλίγοι, οἱ ὁποῖοι ἦσαν ἐν τῷ προθαλάμῳ ἦσαν ἀμέσως ἕτοιμοι νὰ συγκοινωνήσωσι πρὸς ἀλλήλους τὰς παρατηρήσεις των, καὶ τὸ παραδοξότερον εἶναι ὅτι ἅπαντες ἐγνώριζον τὸ πρόσωπον τοῦτο, ὅτι ἐγνώριζον ἀρκετὰ ἀκριβῶς τὴν προτέραν ζωήν του, μόνον ἡ γενομένη μεταμόρφωσις ἔμενεν αἰνιγματώδης εἰς αὐτούς.

Ἡ γυνὴ αὕτη, τὴν ὁποίαν Λουδοβῖκος ὁ ΙϛΊ. ἐδέχθη τότον εὐμενῶς τῇ 19 Αὐγούστου 1777 δὲν ἦτο ἄλλη, ἢ ὁ ἱππότης Τιμόθεος δ' Ἐὸν δὲ Βωμὸντ (chevalier Timothé d'Eon de Beaumont), γνωστὸς;

εἰς τὰς αὐλὰς ἁπάσης σχεδὸν τῆς Εὐρώπης ὑπὸ τὸ ὄνομα *ἱππότης δ' Ἐόν* (chevalier d'Eon).

Ἀλλ' ὁ ἱππότης οὗτος ἔφερε γυναικεῖα ἐνδύματα. Διατί τοῦτο, ἐνῷ ἦτο γνωστὸς ὡς καλὸς στρατιώτης, ἐπιδέξιος διπλωμάτης, ἀτρόμητος μονομάχος καὶ ἀνὴρ μεγάλης παιδείας. Γεννηθεὶς τῇ 5 Ὀκτωβρίου 1728 ἐν Γοννέρρῳ τῆς Βουργουνδίας, μετὰ τὸ πέρας τῶν σπουδῶν του ἔλαβε διὰ τοῦ πρίγκηπος Κόντι θέσιν τινὰ παρὰ τῇ Γαλλικῇ πρεσβείᾳ ἐν Πετρουπόλει. Ἐκεῖ ὁ πανοῦργος νέος ἐπὶ 5 ἔτη διεύθυνε τὴν μυστικὴν ἀνταπόκρισιν τῆς αὐτοκρατείρας Ἐλισάβετ μετὰ Λουδοβίκου τοῦ ΙΕ'. Αὐτὸς ἦτο εἷς τῶν ἰσχυροτέρων μοχλῶν, διὰ τοῦ ὁποίου ἔπεσεν ὁ παντοδύναμος Βεστουσέφ (*). Τὸ ἔτος 1758 εἰσῆλθεν ὁ ἱππότης εἰς τὰς τάξεις τοῦ Γαλλικοῦ στρατοῦ ὡς ἴλαρχος τοῦ δευτέρου Συντάγματος τῶν Δραγόνων. Ἐκεῖ ἦτο εἷς τῶν ἀνδρειοτέρων μαχητῶν. Εἰς πᾶσαν περίστασιν ἔσυρε τὸ ξίφος του καὶ ἴσως ἐδῶ ὑπάρχει ἡ μόνη ἐξήγησις, διατί νὰ δοθῇ εἰς σπουδαῖον διπλωμάτην, δεδοκιμασμένον ἀξιωματικόν, στρατιώτην, τοῦ ὁποίου τὸ στῆθος ἐκόσμουν πολλὰ παράσημα, ἄνδρα λίαν πεπαιδευμένον, καὶ πράκτορα τῆς κυβερνήσεως ἐπιτετραμμένον τὰς σπουδαιοτέρας ὑποθέσεις, ὑπὸ δύο βασιλέων ἡ διαταγὴ νὰ φέρῃ διὰ παντὸς γυναικεῖα ἐνδύματα καὶ ν' ἀρνῆται τὸ φύλον του.

Ὁ δ' Ἐὸν ἦτο τῳόντι αἴνιγμα καθ' ὅλον του τὸν βίον. Αἱ ἀναρίθμητοι σκηναί, τῶν ὁποίων ὑπῆρξε πρωταίτιος καὶ πρὸ τῆς παραδόξου μεταμορφώσεώς του ἤθελον πληρώσει ἀρκετὰ ὀγκώδη τόμον. Ἐνταῦθα ἀναφέρομέν τινας, αἱ ὁποῖαι εἶχον σπουδαίας συνεπείας δι' αὐτόν. (Ἀκολουθεῖ).

ΙΩΑΝΝΗΣ Μ***.

(*) Σ. Μ. Αἰτία τῆς πτώσεως τοῦ πρωθυπουργοῦ Βεστουσέφ ἦτο ὄχι αὐλική τις ραδιουργία, ὡς ζητεῖ ν' ἀποδείξῃ ὁ ἀξιότιμος συντάκτης Κ. Χίλτλ, ἀλλ' ἡ ἑξῆς· Κατὰ τὴν μετὰ τῆς Πρωσσίας πόλεμον ἀσθενησάσης βαρέως τῆς αὐτοκρατείρας ἐπέσυρεν ὁ Βεστουσέφ τὰ Ρωσσικὰ στρατεύματα ἐκ τῆς Πρωσσίας, ἵνα κερδίσῃ τὴν εὔνοιαν τοῦ διαδόχου τοῦ θρόνου Παύλου, ὁ ὁποῖος ἦτο φίλος καὶ ὀπαδὸς Φριδερίκου τοῦ Μεγάλου. Διὰ τοῦτο ἀναλαβοῦσα παρ' ἐλπίδα ἡ Ἐλισάβετ τὸν ἀπέστειλεν εἰς Σιβηρίαν.

ΤΟ ΦΡΟΥΡΙΟΝ

ΤΟΥ

ΚΑΡΡΟΟΥ.

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια ἴδε φυλ. 41 – 42).

Ἐκ τῆς παιδικῆς του ἡλικίας ὁ Ἐρρῖκος ἀνήγγελλε χαρακτῆρα εὐσταθῆ, καὶ ἀξιοσημείωτον ἐπιμονήν. Ἂν καὶ φύσει συμπαθητικὸς (διότι ἠγάπα τοὺς συγγενεῖς του, ὡς ἂν εἶχε λάβει παρ' αὐτῶν τὴν ζωήν), οὐδέποτε ἔλεγε « θέλω » χωρὶς νὰ μείνῃ πιστὸς εἰς τὸν λόγον του, καὶ ἂν ἀκόμη ὡς ἀποτέλεσμα ἐπήρχετο ἡ τιμωρία. Ὁ θεῖός του καὶ ἡ θεία του συνείθισαν ἐπὶ τέλους εἰς τὴν ἰδιοτροπίαν ταύτην, ὥστε, ὅτε ὁ ἀνεψιός των ἐπρόφερε τὸ « θέλω » δὲν ἀντέτεινον πλέον εἰς τὴν θέλησίν του γνωρίζοντες ὅτι ἦτο ἀνωφελές. Πρέπει ὅμως νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι σπανίως ὁ Ἐρρῖκος ἔλεγε τοῦτο εἰς τοὺς συγγενεῖς του.

Εἶναι δὲ πιθανὸν ὅτι, ἄνευ τῆς ἰδιοσυγκρασίας του ταύτης, δὲν ἤθελε λάβει ποτὲ ἀνωτέραν ἀνατροφὴν τῆς τοῦ ἀλληλοδιδακτικοῦ σχολείου. Ἐπὶ τῆς περιστάσεως ταύτης ἡ ἀκατανίκητος θέλησίς του τὸν ὠφέλησε μεγάλως.

Ὅτε ὁ μικρὸς Ἐρρῖκος ἦτο περίπου ἑνδεκαετὴς, ἔπαιζε τὴν σφαῖραν μετὰ τῶν τέκνων ἀγρονόμων τινῶν· φιλονεικία ἠγέρθη ἐπὶ τοῦ παιγνιδίου ἂν ἡ σφαῖρα εἶχε καλῶς ῥιφθῆ ἢ ὄχι· οἱ μὲν διισχυρίζοντο τοῦτο, οἱ δὲ τὸ ἐναντίον.

Μεταξὺ τῶν συντασσομένων τῇ τελευταίᾳ γνώμῃ ἦτο καὶ ὁ υἱὸς τοῦ Πέτερ Ἔμπεῦ, τοῦ δικογράφου τοῦ χωρίου.

— Ἡ σφαῖρα ἐρρίφθη κακῶς, ἔλεγε, καὶ φυσικῶς πρέπει νὰ μὲ πιστεύσητε διὰ τοῦτο.

— Διατί; ἠρώτησεν ὁ ἡμέτερος ἥρως, τοῦ ὁποίου τὸ πνεῦμα δὲν ἦτο τόσῳ λογικὸν ὥστε νὰ φθάσῃ εἰς τὸ αὐτὸ συμπέρασμα.

— Διότι εἶμαι εὐπατρίδης.

— Καὶ ἐγώ, δὲν εἶμαι; ὑπέλαβε τολμηρῶς ὁ Ἄσθων.

— Ὄχι, ἀπεκρίθη ὁ μικρὸς κοῦφος· σὺ πηγαίνεις εἰς τὸ δημόσιον σχολεῖον ἐνῷ ἐγὼ πηγαίνω εἰς ἰδιωτικὸν ἐκπαιδευτήριον, σὺ μανθάνεις ν' ἀναγινώσκῃς καὶ νὰ γράφῃς μόνον, ἐγὼ δὲ σπουδάζω λατινικὰ καὶ ἑλληνικά.

— Τὰ λατινικὰ καὶ ἑλληνικὰ σὲ κάμνουν εὐγενῆ;

— Ἀναμφιβόλως.

— Λοιπὸν θὰ μάθω καὶ ἐγώ.

— Εἶναι ἀδύνατον, ἀνέκραξεν ὁ νέος Ἔμπεῦ μετὰ θριαμβευτικοῦ ἤθους. Δὲν ὑπάρχει οὐδεὶς ἐν τῷ χωρίῳ, ἐκτὸς τοῦ ἐφημερίου Κ. Ὄρμ, ὅστις δύναται νὰ σὲ τὰ διδάξῃ, ἀλλ' αὐτὸς δὲν λαμβάνει μαθητάς . . . διότι εἶναι ἀρκετὰ πλούσιος. Ὁ πατήρ μου τῷ ἐπρότεινε δι' ἐμὲ καὶ ἀπεποιήθη.

— Ἴσως δὲν τοῦ ἤρεσες; εἶπεν ἀφελῶς ὁ Ἐρρῖκος.

— Εἶμαι βέβαιος ὅτι οὔτε σὺ θὰ τοῦ ἀρέσῃς περισσότερον, ἀντέλεξεν ὁ υἱὸς τοῦ δικογράφου· ὁ πατήρ μου λέγει ὅτι μόνον τοὺς σκολόπακας ἀγαπᾷ.

— Ἀγαπᾷ τοὺς σκολόπακας! ἀνέκραξεν ὁ ἀνεψιὸς τοῦ ἀγρονόμου· τότε λοιπὸν εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ μὲ διδάξῃ τὴν ἑλληνικὴν καὶ λατινικήν.

Καὶ χωρὶς νὰ περιμείνῃ τὸ τέλος τοῦ παιγνιδίου ἀπεμακρύνθη σύννους.

— Τί τρέχει, ἄνδρα; ἠρώτησεν ἡ κυρὰ Ἄσθων βλέπουσα τὸν ἀγρονόμον καθήσαντα εἰς τὴν τράπεζαν ἀδιάθετον. Αἱ ἀγελάδες εἶναι ἀσθενεῖς;

— Ὄχι, καὶ πάλιν αὐτὸ τὸ παιδί.

— Ὁ Ἐρρῖκος;

— Ναί, θέλει νὰ μάθῃ ἑλληνικά· λέγει ὅτι θέλει, καὶ μ' ἐζάλισε νὰ ὁμιλήσω εἰς τὸν ἐφημέριον.

Ἐὰν ὁ ἀγρονόμος δὲν εἶχεν εἰπεῖ ὅτι ὁ Ἐρρῖκος ἐπρόφερε τὸ θέλω ἴσως ἡ γυνή του ἤθελε προσπαθήσει νὰ τὸν κλονίσῃ. Ἀλλά, γνωρίζουσα τὸ ἀνωφελὲς τῆς ἐπιχειρήσεως, ἐσκέφθη ὅτι τὸ καλλίτερον ἦτο νὰ ὑποβοηθήσῃ τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ τέκνου.

— Τῇ ἀληθείᾳ, Ἄσθων, εἶπε, δὲν βλέπω διατί ὁ Ἐρρῖκος νὰ μὴ μάθῃ ἑλληνικά, ἀφοῦ τοῦτο τὸν εὐχαριστεῖ. Ὁ υἱὸς τοῦ Οὐάλλις μανθάνει βιολίον, οἱ πόροι μας συγχωροῦσιν ἐπίσης καὶ εἰς ἡμᾶς τοῦτο. Ἐκτὸς δὲ τούτου θέλει μᾶς διασκεδάζει ἴσως μὲ τὰ ἑλληνικά του κατὰ τὰς νύκτας τοῦ χειμῶνος.

— Πολὺ πιθανόν, ἂν καὶ δὲν ἠξεύρω ἀκριβῶς τί πρᾶγμα εἶναι τὰ ἑλληνικὰ αὐτά· ἀλλ' ὑποθέτω ὅτι δὲν θὰ ἦναι τίποτε κακόν, εἰ δ' ἄλλως ὁ ἐφημέριος δὲν θὰ τὰ ἐδίδασκεν. Ἐὰν πρέπει νὰ τὰ μάθῃ, θὰ τὰ μάθῃ· ἐγὼ ὅμως νὰ μὲ πάρῃ ὁ διάβολος ἂν κάμω λόγον περὶ τούτου εἰς τὸν ἐφημέριον·

Ὁ μίστρες Ἄσθων φρονίμως σκεπτόμενος δὲν ἠθέλησε νὰ ὑποσχεθῇ τίποτε πρὶν ἐξετάσῃ τὸν ἀνεψιόν του καὶ μάθῃ τί ἦσαν τὰ μυστηριώδη ταῦτα ἑλληνικά, τὰ ὁποῖα ἤθελεν ἀφεύκτως νὰ διδαχθῇ.

Τὴν ἐπαύριον τὸ πρωΐ, τὴν τρίτην ὥραν, ὁ Ἐρρῖκος Ἄσθων καὶ ὁ πρῶτός του ἔμπιστος καὶ φίλος, Ζόε Βέαν, ὁ ἀροτρεύς, ὅστις ἦτο κατὰ τρία ἔτη μεγαλείτερος αὐτοῦ, ἐξῆλθον τῆς ἐπαύλεως φέροντες μεθ' ἑαυτῶν τὸ τουφέκιον τοῦ ἀγρονόμου. Ἡ ἐποχὴ δὲν ἦτο προχωρημένη, ἀλλ' ἐὰν ἦτο δυνατὸν νὰ εὑρεθῇ ζεῦγος σκολοπάκων ἐπὶ τῆς περιφερείας τοῦ κτήματος, ὁ Ἐρρῖκος καὶ ὁ Ζόε ἤξευρον ποῦ ἔπρεπε νὰ τὸ ζητήσωσι.

— Δὲν πιστεύω νὰ εὕρωμεν, εἶπεν ὁ Ζόε.

— Δὲν βλάπτει, ἂς ἐρευνήσωμεν.

— Δεν εἶναι ἀκόμη καιρός.

— Ἴσως.

Ἀφοῦ διέτρεξαν τὰ ἔλη μέχρι τῆς πρωΐας ἡ καρτερία των ἀντημείφθη ὑπὸ ζεύγους σκολοπάκων, τῶν πρώτων τῆς ἐποχῆς. Οἱ μικροὶ κυνηγοὶ ἐπέστρεψαν εἰς τὴν ἔπαυλιν, ἐνῷ ἔτι ἐκοιμῶντο πάντες, ἔθεσαν τὸ τουφέκιον εἰς τὴν θέσιν του, ὁ Ἐρρῖκος ἐχώθη εἰς τὴν κλίνην του καὶ ὁ Ζόε ἐπορεύθη εἰς τὸν ἀγρόν.

Ἡ ἀγάπη τοῦ ἀξιοτίμου ἐφημερίου πρὸς τοὺς σκολόπακας δὲν ἦτο μυστήριον. Ὡς πάντες οἱ ἄγαμοι γέροντες ἦτο ὀλίγον ἐπικούρειος. Ὅτε λοιπὸν ὁ Ἐρρῖκος Ἄσθων, ἐνδεδυμένος τὰ ὡραιότερα τῶν ἱματίων του, παρουσιάσθη εἰς τὸ πρεσβυτέριον κομίζων τὰ πτηνά, ἐγένετο εὐπρόσδεκτος.

— Σκολόπακες, ἀνέκραξεν ὁ καλὸς ἐφημέριος· ἀπὸ τώρα;

— Μάλιστα· ἤξευρα ποῦ νὰ τοὺς εὕρω.

— Καὶ τοὺς ἐφόνευσες δι' ἐμὲ, ἐπίτηδες δι' ἐμέ;

— Βέβαια· ὁ υἱὸς τοῦ δικογράφου Ἔμπεῦ μὲ εἶπεν ὅτι τοὺς ἀγαπᾶτε πολύ.

— Ἄξιον παιδί! εἶπεν ὁ ἐφημέριος θωπεύσας αὐτὸν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, διότι πολλάκις εἶχε θαυμάσει τὴν καλλονὴν τῶν χαρακτήρων του καὶ τὴν ἡσυχίαν μεθ' ἧς ἔστεκεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν.

Ὁ ἀγαθὸς ἐφημέριος δὲν περιωρίσθη εἰς τὰς ἐνδείξεις μόνον ταύτας τῆς ἀγάπης, ἀλλ' ἐκβαλὼν καὶ ἓν τάλληρον τὸ προσέφερεν εἰς τὸν Ἐρρῖκον.

— Εὐχαριστῶ, κύριε, εἶπεν ὁ μικρὸς κυνηγὸς ἐρυθριῶν· δὲν σᾶς ἔφερα διὰ χρήματα τὰ πτηνά μου.

— Ἀλλὰ διατί λοιπόν; ἠρώτησεν ὁ Κ. Ὄρμ ἀρχίσας νὰ εὐχαριστῆται ἐκ τοῦ ἐπισκέπτου του.

— Διὰ νὰ μὲ διδάξητε τὴν ἑλληνικὴν καὶ λατινικήν.

— Τὴν ἑλληνικὴν καὶ λατινικήν! ἀνέκραξεν ὁ ἐφημέριος ἔκπληκτος. Ἀλλὰ δὲν ἠξεύρεις τί ζητεῖς . . . χρειάζεται ἐτῶν σπουδή.

— Ἀδιάφορον.

— Ἀπαιτεῖται πολλῶν ὡρῶν μελέτη καθ' ἑκάστην.

— Ἔχω ὅλον τὸν ἀπαιτούμενον πρὸς τοῦτο χρόνον.

— Μετ' οὐ πολὺ θέλεις ἀπαυδήσει.

— Δοκιμάσατέ μοι.

— Καλὰ λοιπόν! μικρέ μου, εἶπεν ὁ ἐφημέριος ἐκπλαγεὶς ἐκ τῆς ἐπιμονῆς τοῦ παιδός, θέλω σὲ δοκιμάσει; ἀλλ' ὑπὸ μίαν συμφωνίαν.

— Θέλετε ἄλλους σκολόπακας; θὰ ἔχετε ὅσους φονεύτω.

— Ὄχι! ὑπέλαβεν ὁ Κ. Ὄρμ μειδιῶν, δὲν σὲ ζητῶ σκολόπακας· ἰδοὺ ὁ ὅρος, θὰ ἔρχεσαι νὰ μὲ βλέπῃς μίαν ὥραν καθ' ἑκάστην, καὶ θέλω σὲ διδάσκει· ἀλλὰ νὰ ἐνθυμῆσαι ὅτι ἡ συμφωνία μας διαλύεται τὴν πρώτην ἡμέραν καθ' ἣν δὲν ἔλθῃς.

— Ἡ ἡμέρα αὕτη δὲν θὰ φθάσῃ ποτέ!

Τῷ ὄντι, καθ' ἑκάστην, κατὰ τὰ μεγαλείτερα ψύχη, τὸ καρτερὸν παιδίον ἐπορεύετο ἐπὶ τῆς χιόνος ἐκ τῆς ἐπαύλεως μέχρι τοῦ πρεσβυτερίου. Ἡ ὑποσχεθεῖσα ὥρα τῆς διδαχῆς ηὐξήνθη ἀπὸ δύο εἰς τρεῖς. Ἡμέραν τινὰ ὁ καλὸς ἐφημέριος παρετήρησεν ὅτι ὁ μαθητής του ἦτο ὠχρὸς καὶ ἀνέπνεε μετὰ δυσκολίας.

— Ἐρρῖκε, τῷ εἶπεν, εἶσαι ἀσθενής;

— Δὲν εἶναι τίποτε, ἀπεκρίθη ὁ νεανίας προσπαθῶν νὰ μειδιάσῃ.

— Δὲν ἔπρεπε νὰ ἐξέλθῃς σήμερον.

— Διὰ νὰ διαλύσω τὴν συμφωνίαν μας! Ἀφοῦ ἔχετε τὴν καλοσύνην νὰ θυσιάζητε τὸν καιρόν σας δι' ἐμὲ θὰ ἦμαι πολὺ ἀχάριστος ἐὰν δὲν ἐπωφελοῦμαι αὐτοῦ.

Τὴν ἡμέραν ταύτην, ὁ μικρὸς Ἐρρῖκος ὡδηγήθη, πρὸς μεγίστην ὁλοκλήρου τοῦ χωρίου ἔκπληξιν, εἰς τὴν οἰκίαν του ἐντὸς τοῦ ὀχήματος τοῦ ἐφημερίου, καὶ τὴν ἐπαύριον τὴν πρωΐαν ὁ Κ. Ὄρμ ἦλθε νὰ τὸν ἰδῇ. Ἡ νοημοσύνη καὶ οἱ συμπαθητικοὶ τρόποι του ἔθελξαν μικρὸν κατὰ μικρὸν τὴν καρδίαν τοῦ ἀγαθοῦ γέροντος, καὶ πρὸ τῆς παρελεύσεως ἑνὸς ἔτους διέμενεν εἰς τὸ πρεσβυτέριον ὡς εἰς τὴν οἰκίαν του. Τοῦτο δυσηρέστει μεγάλως τὸν θεῖον καὶ τὴν θείαν του, οἵτινες τὸν ἐστεροῦντο, καὶ κατηρῶντο πολλάκις τὴν ὥραν, καθ' ἣν ἐπῆλθεν εἰς τὴν κεφαλὴν τοῦ ἀνεψιοῦ των νὰ μάθῃ τὴν Ἑλληνικήν.

— Ἐπροτίμων, ἔλεγε συχνὰ ὁ τίμιος ἀγρονόμος, νὰ ἐμάνθανε βιολίον.

Οὕτω ἐξηκολούθουν τὰ πράγματα μέχρι τοῦ συμβεβηκότος ὅπερ διηγήθημεν ἐν ἀρχῇ τοῦ κεφαλαίου τούτου. Ὁ ἐφημέριος ἠγάπα τὸν μαθητήν του ὡς υἱόν, καὶ ὁ νέος ἀντεπεκρίνετο εἰς τὴν ἀγάπην του τούτην διὰ τῆς εὐγενοῦς ἐκείνης ὑποταγῆς καὶ τῆς σεβασμίας προσοχῆς, αἵτινες ηὐχαρίζουν τόσῳ μᾶλλον τὸν γέροντα καθ'ὅσον εἶναι τιμητικαὶ εἰς τὴν νεότητα.

Ὁ Κ. Ὄρμ ἦτο εὐτυχής· ἡ φύσις εἶχε πλάσει τὸ πνεῦμα καὶ τὴν καρδίαν τοῦ Ἐρρίκου ἐπιδεκτικὰ τῶν ἀγαθοτέρων ἐντυπώσεων· αἱ ἀγαθοεργίαι τοῦ ἀγαθοῦ γέροντος δὲν ἔπιπτον ἐπὶ ἀχαρίστου καὶ ἀγόνου ἀγροῦ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Ὁ πρῶτος ἄνθρωπος ὃν συνήντησαν ἡ Ἕλλεν καὶ ὁ σωτήρ της, εἰσερχόμενοι εἰς τὸν κῆπον, ἦτο ὁ βαρῶνος. Ἡ γραῖα θυρωρὸς σπεύσασα τῷ εἶχεν εἰπεῖ ὅτι ἡ ἵππος παρέτυρε τὴν μὶς Ἕλλεν, ὁ δὲ δυστυχὴς ἐξῆλθε τοῦ φρουρίου περίτρομος.

Ἐπὶ τοῦ μικροῦ διαστήματος καθ' ὃ ἡ ὀρφανὴ διημέρευε ὑπὸ τὴν στέγην του, εἶχεν

ἐπανεύρει μέρος τῆς πρώτης του εὐδαιμονίας. Εἶχεν ὅν τι ν' ἀγαπᾷ ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ. Ἀλλὰ δὲν ἤξευρεν ἔτι πόσον ἡ Ἕλλεν εἶχε γίνει ἀναγκαία εἰς τὴν ὕπαρξίν του, ὅτε ὁ φόβος ὃν ἠσθάνθη ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ τῆς ἀπωλείας της τῷ ἐδίδαξε τοῦτο.

— Θεῖέ μου! ἀγαπητέ μου θεῖε! ἔκραξεν αὕτη ῥιπτομένη εἰς τὰς ἀγκάλας του καὶ καταφιλοῦσα τὰς ὠχρὰς παρειάς του, εἶμαι τώα καὶ ὑγιής, ὡς βλέπετε . . . χάρις εἰς τὸν εὐπατρίδην, εἰς τοῦ ὁποίου τὴν γενναιότητα καὶ τὴν εὐτολμίαν ὀφείλω τὴν ζωήν!

Ὁ σὶρ Οὐΐλλιαμ λησμονήσας τὴν ἀγριότητά του, ηὐχαρίστησε ζωηρῶς τὸν νέον καὶ ἠρώτησε τὸ ὄνομά του.

— Ἐρρῖκος Ἄσθων, ἀπεκρίθη οὗτος χαιρετῶν εὐλαβῶς.

— Ἄσθων, Ἄσθων, ἐπανέλαβεν ὁ ἐρημίτης, ἀναμφιβόλως δὲν ἀκούω πρῶτον ἤδη τὸ ὄνομα τοῦτο.

Ὁ γέρων Μαρτῖνος τῷ εἶπε τότε εἰς τὸ οὖς ὅτι ἦτο τὸ ὄνομα τοῦ κληρούχου τοῦ Ὄρμ-Φάρμ.

— Ναί, τῷ ὄντι· καὶ εἶσθε, ἂν δὲν ἀπατῶμαι, ὁ νέος διὰ τὸν ὁποῖον ὁ φίλος μου, ὁ ἀξιότιμος Ὄρμ, ἐνδιαφέρεται τόσῳ πολύ.

— Εἶναι ὁ εὐεργέτης, ὁ διδάσκαλος, ὁ φίλος μου! τὸ πᾶν ὀφείλω εἰς αὐτόν!

Ὁ βαρῶνος ἐθέλχθη ἐκ τῆς ζωηρᾶς εὐγνωμοσύνης μεθ' ἧς ὡμίλει περὶ τοῦ ἐφημερίου.

— Μοὶ ὡμίλησε πολλάκις περὶ ὑμῶν, εἶπε, καὶ πιστεύω ὅτι εἶσθε ἄξιος τῶν ἐπαίνων του.

— Τόσῳ καλὴ ἰδέα ἐκ μέρους τοῦ σὶρ Οὐΐλλιαμ Μομβράϋ! φοβοῦμαι ὅτι δύναται νὰ μὲ καταστήσῃ ματαιόφρονα, ὑπέλαβεν ὁ Ἐρρῖκος μειδιῶν.

— Εἶναι κόλαξ!

Μόλις αἱ δύο αὗται λέξεις διέφυγον τῶν χειλέων τοῦ βαρώνου, ἡ φυσιογνωμία τοῦ νεανίου μετεβλήθη ἀμέσως· ἡ φιλοτιμία του προσεβλήθη, ἐφοβεῖτο μὴ δὲν ἐννοήθη.

— Σὶρ Οὐΐλλιαμ, εἶπε μετὰ σεβασμοῦ, διατί νὰ σᾶς κολακεύσω; ἔρχομαι ἐδῶ τὸ πρῶτον ἤδη καὶ πιθανὸν τὸ τελευταῖον· ὑμεῖς ἐξελέξατε τὸν μονήρη βίον ὁ ὁποῖος ἁρμόζει εἰς τὴν τάξιν καὶ τὸν πλοῦτόν σας, ἡ δὲ ἰδική μου ζωὴ θέλει διέλθει ἐν μέσῳ τῶν ἀγώνων καὶ τῶν δυσχερειῶν τοῦ κόσμου· διότι ἐγὼ πρέπει ν' ἀποκτήσω ὄνομα καί τινα θέσιν.

— Δύναμαι, νὰ σᾶς βοηθήσω; ἠρώτησεν ὁ ἐρημίτης λαβὼν ἐνδιαφέρον ἐκ τοῦ τόνου καὶ τῶν τρόπων τούτων, οἵτινες ἤθελον ἴσως προσβάλλει ἄλλον τινὰ ὀλιγώτερον διορατικόν.

— Εἴσθε λοιπὸν διατεθειμένος; ὑπέλαβεν ὁ Ἐρρῖκος Ἄσθων. Συγχωρήσατέ μοι, σὶρ Οὐΐλλιαμ, καὶ μὴ μὲ νομίσητε ἀχάριστον ἂν ἀποποιοῦμαι τὴν προσφοράν σας· ἀλλὰ πρὸ καιροῦ ἀπεφάσισα νὰ πλάσσω μόνος τὸ μέλλον μου.

— Ἐν τίνι ἐπαγγέλματι;

— Δὲν ἀπεφάσισα ἔτι, ἔχω ἀκόμη ἓν ἔτος νὰ σκεφθῶ. Ἀλλὰ συγχωρήσατέ μοι, πρὶν σᾶς ἀφήσω νὰ ἀποπλυθῶ τῆς μομφῆς τῆς κολακείας. Εὑρισκόμενος εἰς σχέσεις καθ' ἑκάστην μετὰ τοῦ ἐφημερίου, δὲν ἠδυνάμην ν'ἀγνοῶ ὅτι ὁ σὶρ Οὐΐλλιαμ Μομβράϋ εἶναι ἄνθρωπος τοῦ ὁποίου ἡ καρδία ἂν καὶ κλεισμένη εἰς τὰς ἀπολαύσεις τοῦ κόσμου, μένει ἀνοικτὴ εἰς τὰς συμπαθείας, εἰς τὰς ἀνάγκας καὶ εἰς τὰς δυστυχίας τῆς ἀνθρωπότητος. Πρὸ δύο καὶ ἔτι ἐτῶν εἶμαι ἓν τῶν ταπεινῶν ὀργάνων δι' ὧν διανέμονται αἱ πολλαὶ αὐτοῦ ἐλεημοσύναι· εἶδον τὴν ἐλευθεριότητα αὐτοῦ ν' ἀποσπᾷ τὸ γῆρας ἐκ τῆς ταλαιπωρίας· ἤκουσα τὸ ὄνομά του εὐλογούμενον παρὰ τῆς χήρας καὶ τοῦ ὀρφανοῦ. Πρέπει λοιπὸν νὰ ἐκπλαγῆται ἐὰν ἡ καρδία μου εἶναι μεστὴ σεβασμοῦ δι' αὐτόν;

Ἡ σεμνὴ ἁπλότης καὶ ἄνευ ἐπιτηδεύσεως μεθ' ἧς ταῦτα ἐλέχθησαν ἐνεποίησε ἰσχυρὰν ἐντύπωσιν εἰς τὸ πνεῦμα τῆς Ἕλλεν. Τῷ ὁμολόγει περισσοτέραν χάριν ἐπὶ τῇ δικαιοσύνῃ ἣν τόσον εὐγλώττως ἀπέδωκεν εἰς τὰς ἀρετὰς τοῦ θείου της, ἢ διὰ τὴν ὑπηρεσίαν ἣν προσέφερεν εἰς αὐτήν.

— Ἔχετε δίκαιον, κύριε, τῷ εἶπεν αὕτη λαβοῦσα τὴν χεῖρα τοῦ σὶρ Οὐΐλλιαμ· ἐγὼ τοὐλάχιστον, εἶμαι πεπεισμένη ὅτι δὲν εἶσθε κόλαξ.

— Ἐνθουσιαστὴς τότε λοιπὸν, παρετήρησεν ὁ βαρῶνος μειδιῶν, ὅπερ εἶναι ἐπικινδυνωδέστερον. Ὁ ἐνθουσιαστὴς προσβάλλει τὴν καρδίαν, ὁ δὲ κόλαξ μόνον τὸν νοῦν. Ἔστω, κύριε, προσέθηκε μετὰ τῆς εὐγενοῦς ἐκείνης καὶ εὐήχου φωνῆς ἥτις, μᾶλλον ἢ αἱ λέξεις, δει-

κνύει ὅτε ἡ καρδία ὁμιλεῖ, δὲν πρέπει ἀπόφασίς τις, εὐγενὴς ἴσως καθ' ἑαυτήν, νὰ γίνηται ἀνιαρὰ ὡθουμένη μέχρις ὑπερβολῆς.

— Δὲν σᾶς ἐννοῶ, εἶπεν ὁ Ἐρρῖκος.

— Ἐὰν ἀποποιῆσθε τὴν προστασίαν μου, ὑπέλαβεν ὁ σὶρ Οὐΐλλιαμ καλοκαγάθως μειδιῶν, δύνασθε τοὐλάχιστον νὰ μὲ δεχθῆτε ὡς φίλον.

Καὶ ἔτεινε τὴν χεῖρα εἰς τὸν νεανίαν, ὅστις, ὑπείκων εἰς ἀνεξήγητόν τινα ἐσωτερικὴν παρότρυνσιν, τὴν ἔφερεν εἰς τὰ χείλη του.

Ὁ βαρῶνος δὲν ἠθέλησε νὰ τὸν ἀφήσῃ ν' ἀναχωρήσῃ ἀλλ' ἐπέμεινε νὰ τοὺς συνοδεύσῃ εἰς τὸ φρούριον. Πρῶτον δὲ ἤδη, πρὸ πολλῶν ἐτῶν, εὕρισκεν εὐχαρίστησιν ἐν τῇ συναναστροφῇ ψυχῆς συμπαθητικῆς.

Πρὸς μεγάλην ἔκπληξιν πάντων, ὁ σὶρ Οὐΐλλιαμ προσεκάλεσε τὸν ἀνεψιὸν τοῦ ἀγρονόμου του εἰς τὸ πρόγευμα. Οὗτος τὸ κατ' ἀρχὰς ἠθέλησε νὰ ἀποποιηθῇ τὴν τιμὴν ταύτην· ἀλλὰ βλέμμα τῆς Ἔλλεν τὸν κατέπεισεν. Ἡ συμπαθὴς κόρη ἔβλεπεν ὅτι ὁ θεῖός της ἤδετο ἐκ τῆς συναναστροφῆς τοῦ νέου· ἐντεῦθεν λοιπὸν ἡ ἐπιθυμία της ἵνα μείνῃ.

Δυστυχὴς Ἔλλεν! ἠγνόει παντελῶς ὁποίων τρικυμιῶν ἐγίνετο αἴτιον τὸ βλέμμα τοῦτο.

Ἐνῷ ὁ Ἐρρῖκος Ἄσθων ὡμίλει περὶ φιλοσοφίας μετὰ τοῦ θείου καὶ ἀπεμύζει ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς ἀνεψιᾶς τὸ ἥδιστον φάρμακον γεννωμένου ἔρωτος, ἐν τῷ δωματίῳ τῆς παιδαγωγοῦ ἐσχολίαζον τὰ συμβάντα τὴν ἡμέραν.

Ὁ σκευοφύλαξ Νίκος, τρίβων τὰς χεῖρας, προεφήτευεν ὅτι μετ' οὐ πολὺ θέλουσι τὸν διατάξει νὰ στιλβώσῃ τὰ ἀργυρώματα τῆς οἰκογενείας, ἅτινα ἔκειντο ἄχρηστα πρὸ πολλῶν ἐτῶν ἔν τινι σκευοφυλακίῳ τοῦ φρουρίου. Αἱ σκέψεις τῆς μίστρες Ζάρμυ περιεστρέφοντο εἰς τὰ τῆς αἰθούσης, ἣν συνεσκεύαζεν ἐκ νέου. Ὁ ἀμαξηλάτης ἠγόραζε νέον ὄχημα. Πάντες δὲ δὲ μιᾷ φωνῇ, ἐκτὸς τοῦ γέροντος Μαρτίνου, ἐπήνουν τὸν σωτῆρα τῆς μὶς Ἔλλεν Δεβὲρ, καὶ ἀπεφαίνοντο ὅτι ἤξιζε τῆς εὐνοίας μεθ' ἧς ὁ βαρῶνος προσεφέρετο αὐτῷ.

— Εἶναι ἀξιόλογος νέος! ἔλεγεν ἡ παιδαγωγὸς, καὶ κατὰ τὴν πρώτην ἡμέραν, καθ' ἣν ὁ καιρὸς θὰ ἦναι καλὸς, θὰ ὑπάγω εἰς τὸ Ὄμ-Φέρμ νὰ εἴπω τῇ θείᾳ του τί σκέπτομαι δι' αὐτόν.

— Εἶναι κοῦφος αὐθάδης! ἐτονθόρισεν ὁ γέρων δαμαστής. Κατὰ πρῶτον ἠσθάνθην συμπάθειαν πρὸς αὐτόν· ἀλλ' ἔκαμε τόσους ἀκκισμοὺς μέχρις οὗ δεχθῇ τὴν πρόσκλησιν τοῦ σὶρ Οὐΐλλιαμ, ὡς ἂν ἦτο υἱὸς τοῦ βασιλέως, ἐνῷ εἶναι ὁ ἀνεψιὸς ἑνὸς τῶν ἀγρονόμων του.

— Εἶσαι ἀχάριστος ὁμιλῶν οὕτω, ὑπέλαβεν ὁ σκευοφύλαξ. Διότι ἐγὼ τὸν ἤκουσα λέγοντα κατὰ τὸ πρόγευμα ὅτι ἡ γραῖα Μαργαρίτα ἦτο ἡ αἰτία τοῦ δυστυχήματος, ἐπειδὴ ἤνοιξε τὰς θύρας, καὶ ὄχι σὺ, καὶ ἐπῆνει τὴν φροντίδα σου διὰ τὴν μὶς Ἔλλεν λέγων ὅτι ἔκλαιες ὡς παιδίον. Σὺ εἶσαι γέρων δύστροπος, Μαρτῖνε.

— Εἶναι ἀληθὲς, ἀντέλεξεν ὁ Μαρτῖνος ἐγερθεὶς, εἶναι ἀληθὲς, εἶμαι ἄθλιος δύστροπος, ὡς λέγετε· ἀλλ' ὁ διάβολος δὲν εἶναι τόσῳ μαῦρος ὡς τὸν ζωγραφίζουν, καὶ ἐγὼ μ' ὅλα ταῦτα δὲν ἔχω κακὴν ψυχήν.

Ἐκ τῆς στιγμῆς ταύτης ὁ Ἐρρῖκος Ἄσθων δὲν εἶχε θερμότερον φίλον τοῦ Δὶκ Μαρτίνου.

Ἦτο δεκάτη ὥρα περίπου ὅτε ὁ σωτὴρ τῆς μὶς Δεβὲρ ἀνεχώρησε τοῦ φρουρίου. Τὸ πρῶτον ἤδη ἐν τῇ ζωῇ του ἠσθάνετο ὅτι ἦτο δεκτικὴ ἡ καρδία του καὶ ἄλλων συμπαθειῶν ἐκτὸς τῶν τόσων ἠρέμων αἴτινες εἶχον μέχρι τότε εὐχαριστήσει τὰς ἐμπνεύσεις του. Διερχόμενος ταχέως τὴν δενδροστοιχίαν τὴν φέρουσαν εἰς τὸ πυλωρεῖον, ἐνόμιζεν ὅτι ἤκουεν ἀκόμη ἀντηχοῦσαν τὴν φωνὴν τῆς Ἔλλεν εἰς τὰ ὦτά του. Τὸ μειδίαμά της τὸν ἠκολούθει, ἡ εἰκών της, τὸ βλέμμα της, πάντες οἱ λόγοι της ἦσαν ἐγκεχαραγμένοι ἐν τῇ μνήμῃ του.

«Πόσον ἀγροῖκος ἐδείχθην ἄρα γε εἰς αὐτήν! ἔλεγε κατ' ἰδίαν, ὁποῖος χονδρὸς ἀγροῖκος! Ἐντούτοις μοὶ ὡμίλει μετ' ἀγαθότητος. . . . Ἦτο ἐξ εὐγνωμοσύνης! Εἶμαι ἀνόητος σκεπτόμενος αὐτὴν, καὶ ὅμως ἂν ἡ μοῖρα μὲ εἶχε πλάσει ἴσον αὐτῆς, ἤθελον. . . . Ἀ! προσέθηκε σπεύδων ἔτι, ὡς ἂν ἤθελε νὰ ἀποφύγῃ τὰς εἰσηγήσεις τῆς φαντασίας του, τί ὠφελεῖ νὰ θέλω ἀφοῦ ἡ τύχη μοὶ ἀρνῆται τὰ μέσα;»

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

Ἅμα τῇ ἀναχωρήσει τοῦ Ἐρρίκου ἡ μὶς Δεβὲρ ἠσπάσθη τὸν θεῖόν της, καὶ ἀπεσύρθη εἰς τὰ δώματά της ἀκολουθουμένη ὑπὸ τῆς τροφοῦ της Ζάρας καὶ τῆς μίστρες Ζάρμυ. Ὁ στίλβων ὀφθαλμὸς καὶ τὰ συνεσταλμένα χείλη τῆς Ἰνδῆς τῇ ἀνήγγελλον ὅτι πρᾶγμά τι τὴν δυσηρέστησεν· ἀλλ' ἀπέφυγε πᾶσαν ἐρώτησιν μὴ ἐπιθυμοῦσα νὰ γίνῃ μάρτυς τῆς προπετείας καὶ τῆς κακοδιαθεσίας τῆς πιστῆς της τροφοῦ ἡ ἀξιότιμος παιδαγωγός.

Ὡς ἔφθασαν εἰς τὸν κοιτῶνα τῆς Ἔλλεν ἡ Ζάρα ἐρρίφθη ἐπί τινος σοφᾶ, διότι ἀπεστρέφετο, ὡς οἱ πλεῖστοι τῶν συμπατριωτῶν της, τὰς ἕδρας. Ἡ Ἔλλεν ἐκάθησεν ἐπί τινος θρονίου· ἡ μορφὴ τῆς ὀρφανῆς ἦτο ὠχρὰ καὶ σύννους, ἐντούτοις ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν, ἐνῷ ἡ μίστρες Ζάρμυ διηυθέτει τὴν κόμην της, ἐμειδία πρὸς τὴν τροφόν της, ἥτις ἐψιθύριζε μονότονόν τι ἰνδικὸν ᾆσμα.

— Τί λαμπρὰ κόμη, μὶς Ἔλλεν! εἶπεν ἡ παιδαγωγὸς, ἀπαράλλακτος ἡ κόμη τῆς λαίδυ Μαργαρίτας τῆς προμάμμης σας, τῆς ὁποίας ἰδοὺ ἡ εἰκών.

Ἡ νεᾶνις ὕψωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπὶ τῆς εἰκόνος τῆς κυρίας ταύτης, ἥτις ἐξήρτητο τοῦ τοίχου, καὶ ἐξεπλάγη διὰ τὴν ὁμοιότητα. Ἡ Ζάρα παρετήρησεν ὁμοίως ταύτην.

— Δὲν ἔχει τὸ ἦθος γυναικὸς, ἥτις ὑπῆρξεν εὐτυχὴς, εἶπεν ἡ Ἰνδή.

— Δὲν ἦτο εὐτυχής! ἀνεφώνησεν ἡ μίστρες Ζάρμυ· εἶχε τοὺς ὡραιοτέρους ἀδάμαντας τῆς κομητείας, καὶ εἶμαι βεβαία ὅτι ἦτο τὸ εἴδωλον τοῦ συζύγου της!

— Νομίζω ὅτι ἀπέθανε νέα, ὑπέλαβεν ἡ τροφός.

— Πόθεν τὸ ἐννοεῖς; ἠρώτησεν ἡ παιδαγωγὸς προφανῶς ἐκπλαγεῖσα.

— Τὸ ἀναγινώσκω εἰς τοὺς ὀφθαλμούς της, ἀπεκρίθη ἡ Ἰνδή· ὁ ζωγράφος δὲν ἦτο μέτριος καλλιτέχνης· οἱ ὀφθαλμοὶ ἔχουσιν ἔκφρασιν καταγγέλουσαν εἱμαρμένην ὀλεθρίαν καὶ δυστυχῆ.

— Ἀπέθανε νέα, εἶπεν ἡ παιδαγωγὸς στένουσα.

Ἡ Ζάρα ἐμειδίασεν.

— Ἦτο φθισικὴ, προσέθηκεν ἡ μίστρες Ζάρμυ.

— Εἶχε τὴν καρδίαν συντετριμμένην, ὑπέλαβεν ἡ Ἰνδή. Δόσατε εἰς τὴν ἀσθένειάν της ὁποῖον ὄνομα θέλετε, εἶμαι βεβαία ὅτι ἀπέθανε δυστυχὴς ἐκ τῆς καρδίας. Ὡς τις φυλακισμένη κεμὰς πρέπει νὰ ἐτάκη καὶ ἀπωλέσθη εἰς τὰ ἀμαυρὰ ταῦτα τείχη ὅπου τὰ πάντα ὁμιλοῦσι περὶ νεκρῶν, περὶ τοῦ παρελθόντος, καὶ οὐδὲν περὶ τοῦ παρόντος καὶ τοῦ μέλλοντος.

Ἡ Ζάρμυ ἐσίγα. Ἡ Ἔλλεν παρετήρησεν αὐτὴν ἐρωτηματικῶς, ὡς νὰ ἤθελε νὰ τὴν ἐρωτήσῃ ἂν ὅσα ἔλεγεν ἡ τροφός της ἦσαν ἀληθῆ. Ἀλλ' ἡ γηραιὰ ὑπηρέτρια τῶν Μομβράϋ ἦτο πιστὴ εἰς τὴν τιμὴν τῆς οἰκογενείας, ὥστε δὲν ἐνόμισε καλὸν νὰ ὁμιλήσῃ ἐπὶ παρουσίᾳ ξένης περὶ τῶν πόνων καὶ τῶν δυστυχιῶν ἑνὸς τῶν μελῶν της. Ἡ στροφὴ τῆς συνομιλίας ἀπήρεσκεν αὐτῇ προφανῶς ὥστε, ὡς ὁ νυκτερινὸς καλλωπισμὸς τῆς νεαρᾶς δεσποινίδος ἐτελείωσεν, ἐξῆλθε τοῦ δωματίου.

Κατὰ τὴν ἀναχώρησίν της, ἡ τροφὸς ἐγέλασε σαρδώνιον.

— Ζάρα, τῇ εἶπεν ἡ νεαρὰ κυρία της, φαίνεσαι ὅτι ἔχεις παράδοξον γνῶσιν τῆς ἱστορίας τῆς οἰκογενείας. Ἀλλὰ μαντεύω τὴν πηγήν· ἠξεύρω ὅτι ἡ φιλτάτη μου μήτηρ δὲν εἶχε μυστικὰ δι' ἐσέ.

Ἡ τροφὸς ὕψωσε τοὺς ὤμους, ἵνα τῇ δώσῃ νὰ ἐννοήσῃ ὅτι δὲν ἐγνώριζε ταύτην ἐκ τῆς μακαρίτιδος μητρός της.

— Παρὰ τίνος λοιπὸν τότε; ἠρώτησεν ἔκπληκτος ἡ ὀρφανή.

— Εἶναι δῶρον τοῦ γένους μου, ὑπέλαβεν ἡ Ἰνδή, ἀποφεύγουσα νὰ ἀπαντήσῃ κατ' εὐθεῖαν εἰς τὴν ἐρώτησιν, νὰ μαντεύῃ τὴν τύχην τῶν ἀνθρώπων ἐκ τῶν χαρακτήρων των.

— Καὶ ἡ ἰδική μου ποία εἶναι;

— Θὰ ἦναι λαμπρὰ καὶ φωτεινὴ, ὡς ὁ τόπος ὅπου εἴδετε τὸ φῶς, ἐὰν δὲν τὴν καταστρέψητε μένουσα εἰς τὴν στυγνὴν ταύτην χώραν, ὅπου αἱ καρδίαι εἶναι ψυχραὶ καὶ ἡ ζωὴ ἄνευ ἔρωτος. Ἐν τῇ Ἰνδίᾳ, ἐξηκολούθησεν ἡ Ἰνδὴ, τῆς ὁποίας οἱ ὀφθαλμοὶ ἀπήστραπτον ἐπὶ τῇ μνήμῃ τῆς πατρίδος της, δύνασθε νὰ βασιλεύσητε διὰ τῆς καλλονῆς σας ὡς εἴδωλον ἐν τῷ ναῷ του, ἐδῶ δὲν δύνασθε νὰ ὑπάρχητε ἢ ὡς πτηνὸν αἰχμάλωτον ἔν τινι τάφῳ.

— Ζάρα; δὲν πρέπει νὰ ἀκούω τοιούτους λόγους.

— Ἀλλὰ πρέπει νὰ ὁμιλήσω ἂν καὶ θέλετε ἐξεγερθῆ ἐναντίον τῆς πιστῆς σας τροφοῦ. Ἐν τῇ Ἰνδίᾳ εἶσθε τὸ φῶς τῆς οἰκίας σας, ἐδῶ εἶσθε ἄνθος μαραινόμενον ἐν ἐρήμῳ. Ἐκεῖ νεαραὶ καρδίαι ἐθερμαίνοντο εἰς τὰς ἀκτῖνας τῆς καλλονῆς σας, ἀπέδιδον λατρείαν εἰς ἕκαστον βλέμμα σας, καὶ ἔζων διὰ τῶν μειδιαμάτων σας· ἐδῶ οὐδεὶς σᾶς ἀγαπᾶ, ἐκτὸς τῆς ἀθλίας Ζάρας.

— Λησμονεῖς τὸν θεῖόν μου, εἶπεν ἡ ὀρφανή.

— Οἱ νεκροὶ δὲν ἀγαποῦν! ἀνέκραξεν ἡ Ἰνδὴ δυσανασχετοῦσα.

— Οἱ νεκροί!

— Ναί, οἱ νεκροί. Ὅτε ἡ καρδία εἶναι τέφρα, ἡ ψυχὴ ἄνευ πάθους, τί εἴμεθα ἢ ζῶντες σκελετοὶ ἀποδράντες τοῦ τάφου;

— Πόσον ὀλίγον γνωρίζεις τὸν εὐγενῆ συγγενῆ μου. Ὡς τὸ ἄνθος ἐκεῖνο ὅπερ δὲν ἀναδίδει τὸ ἄρωμά του ἢ ὅτε συνθλιβῇ, αἱ ὀδύναι ἐξήγειρον τὰς πολλὰς αὐτοῦ ἀρετάς, τὴν ἀπεριόριστον εὐσπλαγχνίαν του, τὴν συμπάθειάν του διὰ τὸ ὡραῖον καὶ ἀληθές, καὶ ὅ,τι ὑπάρχει καλὸν ἐν τῇ φύσει του. Ἔχει δι' ἐμὲ ἔρωτα πατρός.

— Ἀλλ' ὄχι τὸν τοῦ Μίραν-Ἄφαξ;

— Ὁ Μίραν-Ἄφαξ μὲ ἀγαπᾷ ὡς ἀδελφός, εἶπεν ἡ Ἕλλεν ἐρυθριῶσα.

— Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ ἀδελφοῦ δὲν ἀκολουθοῦσι τὰ βήματα τῆς ἀδελφῆς, ὡς εἶδον τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ Μίραν ἀκολουθοῦντας τὰ βήματά σου· ἡ φωνὴ τοῦ ἀδελφοῦ δὲν τρέμει ψιθυρίζουσα εἰς τὸ οὖς τῆς ἀδελφῆς.

— Εἶσαι τρελλή, Ζάρα, καὶ δὲν σ' ἐπιπλήττω διότι ὁ Μίραν καὶ ἐγὼ δὲν θέλομεν ἐπανίδει πλέον ἀλλήλους.

— Δὲν θέλετε ἐπανίδει ἀλλήλους! Ἀλλὰ καὶ εἰς ἔρημον ἂν ἀπωλεσθῆτε ἐκεῖνος θέλει σᾶς ἀνεύρει. Ὁ ἔρως του δὲν εἶναι ὡς ὁ ψυχρὸς καὶ γαλήνιος ἔρως τῶν Εὐρωπαίων. Τί ἠθέλετε σκεφθῆ ἂν σᾶς ἔλεγον ὅτι διεπέρασε τὰς θαλάσσας ἵνα σᾶς λάβῃ ὡς σύζυγον, καὶ νὰ σᾶς ἐπαναφέρει ἐν τῇ γῇ ὅπου ὁ ἥλιος λάμπει;

— Ἤθελον δυσαρεστηθῆ, ὑπέλαβεν ἡ ὀρφανὴ μετὰ σταθερότητος.

— Ἠθέλετε δυσαρεστηθῆ;

— Καί, μάλιστα, ἤθελον ὁμιλήσει αὐθωρεὶ εἰς τὸν θεῖόν μου, τὸν φυσικόν μου προστάτην ἵνα θέσῃ τέρμα εἰς καταδίωξιν ἄνευ ἐλπίδος διὰ τὸν Μίραν καὶ δυσάρεστον δι' ἐμέ. Οὐδέποτε θέλω ἀγαπήσει τὸν Μίραν ἄλλως πως ἢ ἀδελφικῶς.

— Καὶ ἀπὸ πότε ἐκάματε τὴν ἀνακάλυψιν ταύτην; ἠρώτησεν ἡ τροφὸς προσβλέπουσα οὕτω ἐταστικῶς τὴν Ἕλλεν ὡς εἰ ἤθελε νὰ εἰσδύσῃ εἰς τὰ βάθη τῆς καρδίας της.

Ἡ μὶς Δεβὲρ ἐσίγα.

— Νὰ σᾶς τὸ εἴπω ἐγώ, ὑπέλαβεν ἡ τροφός της. Ἀφ' ἧς στιγμῆς ὁ παρίας αὐτός, ὁ ὠχροπρόσωπος ἐκράτησε τὸν ἵππον σας σήμερον τὸ πρωΐ. Ἀφ' ἧς στιγμῆς μία ὑπηρεσία δούλου ἔλαβεν ὡς ἀμοιβὴν μειδιάματα ἐπίσης πολύτιμα ὡς τὸ λιθοκόλλητον στέμμα τοῦ Νιζὰμ! κατεσκόπευον τὰ βλέμματά του ὅτε σὲ ἀπεχαιρέτησεν ἐν τῷ προαυλίῳ, διότι ἤμην περίεργος νὰ ἰδῶ τὸν σωτῆρα τοῦ τέκνου μου. Σὲ ἀγαπᾷ!

Ἤδη ζωηρὸν ἐρύθημα ἐκάλυψε τὸ πρόσωπον καὶ τὸν λαιμὸν τῆς ὀρφανῆς. Εἶναι ἐπικίνδυνον νὰ εἴπῃ τις εἰς νέαν κόρην ὅτι ἀγαπᾶται . . . διότι κάμνει τὴν καρδίαν της νὰ ὀνειροπωλῇ.

— Συμβαίνει τι περισσότερον, προσέθηκεν θλιβερῶς ἡ τροφός, τὸν ἀγαπᾶτε!

Ὁ εὔηχος γέλως τῆς νεαρᾶς κόρης διεσκέδασε, πρὸς στιγμὴν, τὰς ὑποψίας τῆς ἀγχίνοος Ἰνδῆς. Ἐγνώριζεν ὅτι ἡ Ἕλλεν ἦτο ὑπεράνω πάσης προσποιήσεως· ἀλλὰ, παρὰ τὴν γνῶσιν ἣν εἶχε τοῦ κόσμου, ἐλησμόνησεν ὅτι ἡ νεότης ἐξαπατᾷ αὐτὴ ἑαυτήν. Αἱ καρδίαι, ὡς τὰ πτηνὰ, συλλαμβάνονται πολλάκις εἰς τὴν παγίδα πρὶν ὑποπτευθῶσι τὸν κίνδυνον.

— Καληνύκτα, Ζάρα, εἶπεν ἡ Ἕλλεν τείνασα αὐτῇ τὴν χεῖρά της, ἣν ἡ τροφὸς ἔφερεν εἰς τὰ χείλη της. Βλέπω ὅτι μὲ περιπαίζεις. Ἐγὼ ν' ἀγαπήσω τὸν Ἐρρῖκον . . . τὸν Κ. Ἄσθων, ἤθελα νὰ εἴπω. Ὁποῖος παραλογισμός! Καληνύκτα.

Ὅσον παράλογος καὶ ἂν ἐφάνη ἡ ἰδέα αὕτη εἰς τὴν Ἕλλεν, ἐντούτοις δὲν ἠδυνήθη νὰ τὴν ἀποβάλλῃ τοῦ πνεύματός της. Ἔμεινε γρηγορεῦσα ἐπὶ πολὺ μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τῆς πιστῆς τροφοῦ της. Παρόμοιοι παραλογισμοὶ παράγουσι πολλάκις ἰσχυρὰν ἐκτύπωσιν εἰς τὴν καρδίαν.

Ὁ Μίραν-Ἄφαξ ἦτο υἱὸς ἡγεμονίδος Ἰνδῆς, ἥτις, λησμονήσασα τὰς προλήψεις

τῆς φυλῆς της, ἔδωκε τὴν χεῖρά της καὶ τὴν ἄπειρον περιουσίαν της εἰς τινα ἄγγλον ἀξιωματικὸν, ὅστις ἀπέθανε μικρὸν μετὰ τὴν γέννησιν τοῦ τέκνου τούτου. Ὁ Μίραν ἔλαβε ἐκ τῆς μητρός του χαρακτῆρα ὑπερήφανον καὶ γενναῖον, ἀνήσυχον ἐνεργητικότητα, ὁρμὰς θερμὰς, ἔρωτα ζηλότυπον καὶ ἀποκλειστικὸν, τὰ ἐλαττώματα καὶ τὰ προτερήματα τῶν Ἰνδῶν. Ἡ μορφὴ ὡμοίαζεν ἀμφοτέρων. Αἱ λεπτοφυεῖς μὲν χεῖρες καὶ πόδες του, τὸ μικρὸν σῶμά του καὶ τὸ ἐλαιόχρουν δέρμα του, ἦσαν κληροδότημα τῆς μητρός· οἱ δὲ χαρακτῆρες τοῦ προσώπου του ἦσαν ἐντελῶς ὅμοιοι πρὸς τοὺς τοῦ πατρός του. Ἐκ τῆς παιδικῆς ἡλικίας του εἶχε συνηθίσει νὰ ἐπισκέπτηται τὸν στρατηγὸν Δεβὲρ, παρὰ τῷ ὁποίῳ ἐγνώρισε καὶ ἠγάπησε τὴν Ἕλλεν παῖδα ἔτι. Ἴσως δὲν ἐγνώριζε καλῶς τὸ πρὸς αὐτὴν αἴσθημά του, μέχρις οὗ ὁ αἰφνήδιος θάνατος τῶν γονέων τῆς Ἕλλεν, ὅστις ἠνάγκασεν αὐτὴν νὰ ἀναχωρήσῃ κατεσπευσμένη εἰς Εὐρώπην, κατέστησεν αὐτὸ εὐκρινέστερον.

Τὸ κατ' ἀρχὰς ἦτο ἀπαρηγόρητος διὰ τὴν ἀπώλειαν αὐτῆς, εἶτα ἰδέα τις ἐπῆλθεν αὐτῷ, καὶ, μετὰ τῆς ζωηρότητος τοῦ χαρακτῆρός του, ἀπεφάσισε νὰ τὴν ἐκτελέσῃ ἀμέσως. Ἦτο δὲ αὕτη νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ εἰς Ἀγγλίαν.

Ἂν καὶ αἱ χῶραι τῆς Ἰνδῆς ἡγεμονίδος πρὸ πολλοῦ εἶχον καταποθῆ εἰς τὰς ἀγγλικὰς κτήσεις, διετήρει ὅμως μέγιστα κτήματα καὶ ἄπειρον περιουσίαν, ἐκτὸς τῆς μισθοῦ ὃν ἐλάμβανε παρὰ τῆς Ἑταιρείας τῶν ἀνατολικῶν Ἰνδιῶν, ἀντὶ τῶν χωρῶν ἃς παρεχώρησεν αὐτῇ. Ἅμα λοιπὸν κατεῖδεν ὅτι ἡ ἀπόφασις τοῦ υἱοῦ της, τὸν ὁποῖον ἐλάτρευεν, ἦτο ἀκλόνιτος καὶ δὲν ὑπεχώρει οὔτε εἰς τὰ δάκρυα οὔτε εἰς τὰς παρακλήσεις, ἠθέλησε νὰ ταξιδεύσῃ τοὐλάχιστον ἀναλόγως τῆς τάξεώς του, καὶ ἔθεσεν εἰς τὴν διάθεσιν αὐτοῦ μέγιστον πλοῦτον.

— Ἀφοῦ εἶναι ἀναγκαῖον, τῷ εἶπε, πήγαινε νὰ ζητήσῃς τὴν σύζυγόν σου! ἀλλ' ἐνθυμοῦ ὅτι ἡ καρδία τῆς μητρός σου θὰ ἦναι μεμονωμένη μέχρι τῆς ἡμέρας καθ' ἣν θέλει σὲ ἀσπασθῆ πάλιν.

Ἐν τῇ μητρικῇ της ὑπερηφανίᾳ, δὲν ἐσκέφθη οὐδόλως ὅτι δυνατὸν ἡ ὀρφανὴ τοῦ στρατηγοῦ Δεβὲρ ν' ἀποποιηθῇ τὴν προσφερομένην αὐτῇ λαμπρὰν τύχην.

Ἐνεπιστεύθη δὲ τὸν Μίραν εἰς τὴν ἐπιτήρησιν Ἄγγλου τινὸς ὅστις πρὸ πολλοῦ ἦτο ἔφορος ἐπὶ τῶν κτήσεών της. Τὸν ἐκάλουν Χάν. Πάντες εἶχον λησμονήσει τὸ ὄνομα ὅπερ ἔφερεν ἄλλοτε ἐν τῇ πατρίδι του. Τὸ χαλκόχρουν δέρμα του, ἕνεκα τῆς μακρᾶς ἐν τῇ Ἀνατολῇ διαμονῆς του, ὁ ἰνδικὸς ἱματισμὸς καὶ ἡ μακρὰ γενειάς του οὕτω εἶχον ἀλλοιώσει αὐτόν, ὥστε οὐδὲ ἡ μήτηρ του ἤθελε τὸν γνωρίσει ἐὰν τὸν ἔβλεπεν. Ἠγάπα δὲ οὗτος τὸν Μίραν ὡς υἱόν του.

Μετὰ δέκα καὶ πέντε ἡμερῶν διάπλουν ἔφθασαν εἰς Ἀγγλίαν· μόλις δ' ἔφθασαν:

— Πρίγκηψ, εἶπεν ὁ Χὰν, δύο τινὰ ἔχω νὰ σᾶς συστήσω.

— Εἰπέτε, ὑπέλαβεν ὁ νεανίας.

— Πρῶτον νὰ μὲ ὁμιλῆτε πάντοτε ἰνδιστί.

Ὁ Μίραν κατένευσε.

— Δεύτερον, νὰ κρύψετε, καὶ ἐκ τῶν στενοτέρων φίλων σας, ὅτι εἶμαι Ἄγγλος.

— Διατί τοῦτο;

— Διότι θὰ σᾶς ἦμαι ὠφελιμώτερος ἐν ταῖς ἐνεργείαις σας, ἂν μείνω ἄγνωστος.

— Καλῶς· θέλει γίνει κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν σας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'.

Ὁ Μίραν ἦτο καθόλου τέκνον τῆς φύσεως· γενναῖος ὡς κέλλης οὐδέποτε γνωρίσας χαλινὸν, διάπυρος ὡς ὁ ἥλιος τῆς πατρίδος του. Ἡ ἀκατανίκητος θέλησίς του δὲν ἐγνώριζεν ἐμπόδια ἀνυπέρβλητα, καὶ ἠσθάνετο ὑπερνικῶν ταῦτα τὴν ὑπερηφάνειαν τοῦ κυνηγοῦ, παλαίοντος κατὰ τοῦ λέοντος τῆς ἐρήμου.

Ἂν καὶ βραχὺς καὶ λεπτοφυὴς τὸ σῶμα, διέπρεπεν εἰς πάντας τοὺς σωματικοὺς ἀγῶνας. Εἶχε συνειθίσει ἐκ τῆς νεαρᾶς του ἡλικίας νὰ δαμάζῃ ἀγρίους ἵππους καὶ νὰ κυνηγᾷ τὴν βασιλικὴν τίγριδα. Οὐδέποτε ἡ καραβίνα του ἀπετύγχανε τοῦ σκοποῦ. Ἐν τῇ θήρᾳ δ' ἔσωσε καὶ τὴν ζωὴν τοῦ Ἄγγλου, ὃν θέλομεν ὀνομάζει Χάν. Ἐντεῦθεν δὲ ἡ ἀφοσίωσις τοῦ ἀνθρώπου τούτου πρὸς αὐτόν. Δυστυχῶς ὅμως, ἦτο ἀφοσίωσις ψυχῆς κοινῆς· ἐδεί-

κνυε τὴν εὐγνωμοσύνην του κολακεύων τὰ πάθη τοῦ σωτῆρός του, ἀντὶ, ὡς ἤθελε πράξει εὐγενής τις ψυχή, νὰ ὁδηγήση αὐτὸν εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ λογικοῦ καὶ τῆς ἀρετῆς.

Ξένος τοῦ εὐρωπαϊκοῦ κόσμου καὶ τῶν ἐπιτετηδευμένων διακρίσεών του, τῶν δόλων, τῶν ζηλοτυπιῶν, τῶν ῥαδιουργιῶν, τῶν οὐτιδανῶν μικροφιλοτιμιῶν του, δὲν εἶναι ἄξιον ἀπορίας ὅτι ὁ ἄπειρος οὗτος νεανίας κατελήφθη ὑπὸ ἴλιγγος καὶ ἀφέθη εἰς τὴν ὁδηγίαν τοῦ τροφοῦ του, ὅστις ἐφαίνετο παραδόξως ἐν γνώσει τῶν ἀφορώντων τὴν οἰκογένειαν Μομβράϋ.

Μόλις ἔμαθον τὴν ἄφιξιν τοῦ πρίγκηπος, οὗτινος τὴν μεγίστην περιουσίαν ἐμεγάλυνεν ἔτι ἡ φήμη, καὶ πᾶσαι αἱ θύραι τοῦ κενοτρόπου κόσμου ἠνοίχθησαν αὐτῷ. Αἱ κυρίαι τῶν ὁμοτίμων, αἵτινες εἶχον θυγατέρας δι' ὑπανδρίαν, ἐκερδοσκόπουν ἐπ' αὐτοῦ ὡς περὶ βραβείου τινός. Οἱ δευτερότοκοι τῶν οἰκογενειῶν, οἱ ἄσωτοι καὶ ἄνευ περιουσίας, οἱ χρησμοὶ οὗτοι τοῦ ἱπποδρομίου, ἔτυχον νέων πιστώσεων παρὰ τοῖς δανεισταῖς των ἐγκαυχώμενοι ὅτι θέλουσι συνδέσει σχέσεις μετ' αὐτοῦ. Καὶ ὅμως οὗτος κατώρθωσε νὰ ἐκφύγῃ τὰ μηχανήματα τῶν μητέρων καὶ τὰ δύκτια τῶν παικτῶν. Ἐφαίνετο ὁρμεμφύτως πως ἐννοῶν τοὺς σκοπούς των κατὰ πάντα. Ὅτε ἐπορεύετο εἰς τὰς συναναστροφὰς, ὁ Χὰν ἦτο πάντοτε παρ' αὐτῷ· ὡς πρὸς τοῦτο ἡ πεῖρα τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ τὸν ὠφέλισεν.

Ὁ Μίραν εὑρίσκετο ἐν Ἀγγλίᾳ πρὸ δέκα ἡμερῶν καὶ ἀπὸ τοῦδε ἤρχισε νὰ παραπονῆται βλέπων τὰς ἐλπίδας του βραδυνούσας νὰ ἐκπληρωθῶσι. Δὲν εἶχεν εἰδήσεις περὶ τῆς Ἕλλεν καὶ ἠδύνατο νὰ ἐννοήσῃ τὴν τακτικὴν τοῦ φίλου του, τοῦ ὁποίου ἡ μόνη ἐνασχόλησις ἦτο νὰ συχνάζωσιν εἰς τοὺς κύκλους ὅπου ἡ παρουσία των ἦτο ἐπιζήτητος· ἐν τούτοις οὐδέποτε ὡμίλει μετά τινος ἄλλου ἢ αὐτοῦ καὶ πάντοτε ἰνδιστί.

— Ἀπέκαμα, εἶπε πρωΐαν τινα, ἐκ τῆς διεφθαρμένης ταύτης κοινωνίας, ἐν ᾗ δὲν ὑπάρχει τι τὸ ἐπασχολοῦν τὴν καρδίαν.

— Ἀλλ' ἐν ᾗ ὑπάρχουσι πολλὰ τὰ τέρποντα τὸ πνεῦμα, ὑπέλαβεν ὁ Χάν· εἶναι ἀξία σπουδῆς.

(Ἀκολουθεῖ.)

ΠΟΙΚΙΛΗ ΣΤΟΑ.

Ὑπάρχουσιν ὄντα, ἅτινα ἀκτινοβολοῦσι, θαμβοῦσι καὶ σύρουσι πάντα εἰς τὴν σφαῖραν τῆς ἕλξεως περὶξ αὐτῶν, χωρὶς νὰ τὸ σκέπτωνται, χωρὶς νὰ τὸ θέλωσι, χωρὶς νὰ τὸ γνωρίζωσι μάλιστα. Φύσεις τινὲς ἔχουσι συστήματα, ὡς οἱ ἀστέρες, καὶ ἕλκουσι πρὸς τὴν ἰδίαν αὐτῶν κίνησιν τὰ βλέμματα, τὰς ψυχὰς καὶ τοὺς λογισμοὺς τῶν δορυφόρων των. Ἡ φυσικὴ ἢ ἠθικὴ ὡραιότης εἶναι ἡ δύναμίς των, ἡ γοητεία εἶναι ἡ ἄλυσίς των, καὶ ὁ ἔρως τὸ ἐξ αὐτῶν ἀπορρέον. Τὰς ἀκολουθοῦσιν ἀπὸ τῆς γῆς μέχρι τοῦ οὐρανοῦ, ὅπου ἀφανίζονται νέαι, καὶ ὅταν δὲν τὰς βλέπωσι πλέον, τὸ ὄμμα μένει τυφλὸν ἐκ θάμβους. Οἱ κοινοὶ τῶν ἀνθρώπων αἰσθάνονται τὰ ὑπερέχοντα ταῦτα ὄντα, ἔκ τινων ἀγνώστων σημείων. Τὰ θαυμάζουσι χωρὶς νὰ τὰ ἐννοῶσιν, ὡς οἱ ἐκ γενετῆς τυφλοὶ, οἵτινες αἰσθάνονται τὰς ἀκτῖνας χωρὶς νὰ βλέπωσι τὸν ἥλιον. **Lamartine (Raphaël).**

* * *

Τὸ πρῶτον τέκνον ἑκάστης γυναικὸς εἶναι συνέχεια τῆς τελευταίας κούκλας της.

V. Hugo.

* * *

Λογισμοί τινες εἶναι προσευχαί. Ὑπάρχουσι στιγμαί, καθ' ἃς οἱαδήποτε καὶ ἂν ἦναι ἡ στάσις τοῦ σώματος, ἡ ψυχὴ εἶναι γονυκλιτής. Ὁ αὐτός.

* * *

Δυστυχία εἰς τοὺς ἀγαπῶντας τὰ σώματα, τὰς μορφὰς, τὰ φαινόμενα. Ὁ θάνατος θὰ τοῖς ἀφαιρέσῃ πάντα. Προσπαθήσατε ν' ἀγαπᾶτε τὰς ψυχὰς, διότι θὰ τὰς ἐπανεύρητε. Ὁ αὐτός.

ΑΙΝΙΓΜΑ.

Ὅ,τι μ' ἐγγίσῃ περιυθὺς λαμβάνει ἄλλο χρῶμα.,
Ἀκίφαλος ἂν μείνω,
Μὲ ἔχεις εἰς τὰς χεῖράς σου κ' εἰς ὅλον σου τὸ σῶμα
Καὶ πέμπτη θενὰ γείνω. . . .

Π. Ι. Φ.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ.

Οἱ Κ. Κ. ἐν Πάτραις νέοι συνδρομηταὶ τῆς Ἐθνικῆς Βιβλιοθήκης θέλουσι λαμβάνει ἐπί τινα καιρὸν τὸ φυλλάδιον παρά τινος διανομέως μιᾶς τῶν αὐτοῦ ἐκδιδομένων ἐφημερίδων καὶ μέχρις οὗ ὁ ἀνταποκριτὴς τοῦ περιοδικοῦ τούτου, (πατὴρ τοῦ συντάκτου διατρίβων ἐπὶ τοῦ παρόντος ἐν Πάτραις) στείλει ὁριστικὸν κατάλογον τῶν κυρίων συνδρομητῶν εἰς τὴν διεύθυνσιν, ἵνα τυπωθῶσι τὰ ὀνόματα αὐτῶν ἐπὶ ταινιῶν καὶ τοῖς στέλλεται εἰς τὸ ἑξῆς διὰ τοῦ ταχυδρομείου τακτικῶς καὶ ἀσφαλῶς.

Ἐπενθυμίζομεν δὲ εἰς τοὺς ΚΚ. νέους συνδρομητὰς ἡμῶν ὅτι ἡ συνδρομὴ εἶναι πληρωτέα ἅμα τῇ παραλαβῇ τῶν μέχρι τοῦδε ἐκδοθέντων φυλλαδίων· διότι ἡ συνδρομὴ εἶναι πάντοτε προπληρωτέα, πρὸ πάντων δὲ τώρα ὅτε εὑρισκόμεθα περὶ τὸ τέλος τοῦ ἔτους.

Ἐλπίζομεν ὅτι θέλουσι δειχθῆ πρόθυμοι, ἀφ' οὗ μάλιστα ἡ συνδρομὴ εἶναι τόσον μικρὰ καὶ ὤφειλε νὰ ἦναι διπλασία, ἂν τὸ περιοδικὸν τοῦτο παραβάλλωμεν πρὸς τὰ ἐν Ἑλλάδι ἐκδιδόμενα ἕτερα περιοδικὰ συγγράμματα.

Ἡ συνδρομὴ πληρώνεται ἐπὶ ἀποδείξει ἐντύπῳ ὑπογεγραμμένῃ παρ' ἡμῶν.

Λ. Βαμπᾶς.

ΔΙΓΗΣΕΙΣ.

Ἡ Ἐθνικὴ Βιβλιοθήκη δέχεται νὰ δημοσιεύῃ εἰς τὸ ἐξώφυλλον Φιλολογικὰς Ἀγγελίας πρὸς 25 λεπτὰ τὸν στίχον.

Ἐπίσης ἀναγγέλλει καὶ πάντα τὰ βιβλία, ὧν ἀντίτυπον ἤθελε σταλῇ αὐτῇ παρὰ τῶν ἐκδοτῶν.

Ὁ Ἀληθὴς Βίος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐκ τῶν καθαρῶν πηγῶν τῆς Γραφῆς καὶ τῆς Ἱστορίας, ὑπὸ Δ. Ι. Κομποθήκρα· τιμᾶται δραχ. 1, 50.

Οἱ Ἐργάται τῆς Θαλάσσης μυθιστορία Βίκτωρος Οὐγὼ μεταφρασθεῖσα ὑπὸ Δ. Γ. Σκαλίδου, φυλλάδιον α. β'. γ'. δ'. καὶ ε'. τιμᾶται ἕκαστον δραχ. 1.

Τὸ ἕκτον καὶ ἕβδομον καὶ τελευταῖον ἐκδοθήσεται τῇ 1ῃ Σεπτεμβρίου.

Ἐγχειρίδιον τῆς Θρησκείας καὶ Μυθολογίας τῶν Ἑλλήνων καὶ Ῥωμαίων διὰ τὰ Γυμνάσια, συνταχθὲν μὲν Γερμανιστὶ ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ Heinrich Wilhelm Stoll, μεταφρασθὲν δὲ ἐκ τῆς Λ. ἐκδόσεως ὑπὸ Περικλέους Ἰασιμίδου. Μετὰ 32 εἰκόνων. Τιμᾶται ἀντὶ δραχμῶν πέντε καὶ ἡμισείας.

Ἱστορία τῆς Φραγκμασωνίας, ἐκ τῆς ἀρχῆς αὐτῆς μέχρι τῶν ἡμερῶν μας, συγγραφεῖσα μὲν Γερμανιστὶ ὑπὸ J. G. Findel, μεταφρασθεῖσα δὲ εἰς τὴν Γαλλικὴν ὑπὸ Ε. Τάνδελ, καὶ ἐκ τῆς Γαλλικῆς εἰς τὴν Ἑλληνικὴν ὑπὸ Ἀριστείδου Βαμπᾶ.

Ἡ Ἱστορία αὕτη ἐκδοθήσεται κατὰ τεύχη, ἕκαστον τεῦχος θὰ σύγκηται ἐκ 5 τυπογραφικῶν φύλλων καὶ θὰ τιμᾶται δραχμῆς. Τὸ ὅλον βιβλίον σύγκειται ἐκ 12 τευχῶν δημοσιευθησομένων ἀνὰ ἓν κατὰ μῆνα. Συνδρομηταὶ γίνονται ἐν Ἀθήναις παρὰ τοῖς κυρίοις Ν. Β. Νάκη καὶ Σ. Σοφῇ καὶ παρὰ τῷ Γραφείῳ τῆς Ἐθνικῆς Βιβλιοθήκης ὁδὸς Κόδρου ἀριθ. 5. Ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ παρὰ τοῖς ἐκεῖ βιβλιοπώλείοις καὶ τοῖς ἀνταποκριταῖς τοῦ περιοδικοῦ τούτου.

Ὅσοι ἔλαβον ἀγγελίας τῆς ἱστορίας ταύτης παρακαλοῦνται νὰ τὰς ἐπιστρέψωσιν ἐντὸς τοῦ Ἰουλίου.

ΠΡΟΘΕΣΜΙΑΙ.

Οἱ προμηθεύοντες 5 συνδρομητὰς εἰς τὴν Ἐθνικὴν Βιβλιοθήκην προπληρώνοντας τὴν ἐτησίαν συνδρομήν των λαμβάνουσιν ἐπὶ ἓν ἔτος αὐτὴν δωρεάν.

Οἱ ἀλλάσσοντες διαμονὴν συνδρομηταὶ ὀφείλουσι νὰ εἰδοποιῶσιν *ἐγγράφως* τὴν διεύθυνσιν περὶ τούτου, ἵνα γνωρίζῃ ποῦ πρέπει νὰ στέλλῃ τὰ φυλλάδια· εἰ δὲ μὴ τὰ ἀπωλεσθέντα ἀναπληροῦνται ἀντὶ λεπτῶν 50 ἕκαστον.

ΟΥΔΕΙΣ τῶν ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις γίνεται συνδρομητής, ἂν δὲν πέμψῃ συγχρόνως τῇ αἰτήσει καὶ τὸ ποσὸν τῆς ἐτησίας συνδρομῆς.

ΠΑΣΑ ἐπιστολὴ μὴ ἀπηλλαγμένη ταχυδρομικῶν τελῶν εἶναι ἀπαράδεκτος.

ΑΙ ἐπιστολαὶ ἐπιγράφονται οὕτω:

Πρὸς τὸν Ἀριστείδην Βαμπᾶν συντάκτην τοῦ περιοδικοῦ συγγράμματος « Ἐθνικὴ Βιβλιοθήκη. »
Εἰς Ἀθήνας.

Αἱ περιέχουσαι χρήματα ἐπιστολαὶ πρέπει νὰ ἦναι ἐπὶ συστάσει.

Πᾶσα προγενεστέρα εἰδοποίησις οὐδεμίαν ἔχει ἰσχύν.

ΕΘΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

Ἐκδιδόμενον τὴν πρώτην καὶ δεκάτην πέμπτην ἑκάστου μηνός,

ὑπὸ

Ἀριστείδου Βαμπᾶ.

ΕΤΟΣ ΠΡΩΤΟΝ.

(1865–1866)

1η Σεπτεμβρίου **1866.** || Φυλλάδιον **45—46.**

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ.

Ἐπικήδειος Τελετὴ εἰς μνήμην Λεοπόλδου τοῦ Σὰξ Κοβούργου, βασιλέως τῶν Βέλγων, ὑπὸ τῶν Φραγκμασώνων (Τέλος.) ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ. Τὸ Φάντασμα τοῦ Ἐσπαρράκ. — Τὸ φρούριον τοῦ Καρρόου.—ΙΣΤΟΡΙΚΑ. Ἐν ἄλυτον Πολιτικὸν Μυστήριον.— Λεξικὸν des boudoirs.—ΠΟΙΚΙΛΗ ΣΤΟΑ.— Αἴνιγμα. **ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ,** Ο ΚΟΜΗΣ ΤΟΥ ΜΟΝΤΕΧΡΙΣΤΟΥ.

ΤΙΜΗ ΕΤΗΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ.

Ἐν Ἑλλάδι	δραχ. 6.	Μετὰ παραρτήματος. . . .	δραχ. 10.
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ. .	φράγ. 8.	» » . . .	φράγ. 12.

ΑΘΗΝΗΣΙ,

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΑΓΓ. ΚΑΝΑΡΙΩΤΟΥ. || ΟΔΟΣ ΧΡΥΣΟΣΠΗΛΑΙΩΤΙΣΣΗΣ, ΑΡΙΘ. 14.

1866.

135
2
4'